HALKIN KURTULUŞU

25 Aralık 1978
500 kuruş
141

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

- İşten çıkarılan bütün işçiler geri alınmalıdır
- Herkes için işsizlik sigortası kurulmalıdır
- Lokavt tümüyle yasaklanmalıdır.
- İşçi sınıfına ve bütün çalışanlara sınırsız grev ve genel grev hakkı

Hiç Bir Baskıya Boyun Eğmeyeceğiz

İşçi kıyımına son

İşsizlik:kapitalizmin yol arkadaşı

İŞÇİ BULMA KURUMU

*

Kapitalist dünyada her dakikada 100 kişi işsizler ordusuna katılmaktadır.

*

Kapitalizmin mezara gömülmesiyle birlikte işssizlik de yok olacaktır

Yazısı 5. Sayfada

- Sendika ağaları ve CHP reformist hükümeti işsizliği ve işçi kıyımını işçi sınıfına bir kader olarak sunmaya çalışmaktadır. İşçi sendikalarının yönetimini gaspetmiş her türden sendika ağası işçi sınıfını düzenin uysal köleleri haline getirmek için gecelerini - gündüzlerine katarak çalışmaktadırlar.
- Hayır, işçi sınıfı kapitalizmin, sömürü ve zulüm düzenin kurtarıcısı olamaz! Onbinlerce işçi komprador patronların kâr hırsı uğruna sokak ortasında bırakılamaz.
- İşsizliğin, pahalılığın sorumlusu işçi sınıfı değildir. İşçi arkadaş, toplu işten çıkarmalar ve işçi kıyımları karşısında bizler kendi gücümüze güvenmeliyiz. İşçi çıkarmalar karşısında sessiz kalmamalıyız. Sınıf sendikalarımızın oluşturulması yolunda hızlı adımlar atmalıyız.

Yazısı 5. Sayfada

Komprador patronların en büyük destekçileri reformist revizyonist ve faşist sendika ağaları

- Sendika ağaları patronlarla el ele işçi kıymaktadırlar. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu sınıf sendikacılığındadır.

Yazısı 4. Sayfada

K.Maraş'da faşist katliam: Onlarca ölü

Faşist caniler onlarca kişiyi katlederken, Ecevit kime barış çağrısı yapıyor ?

BU KAN DENİZİNDE BOĞULACAKSINIZ

- Katliamı düzenleyenler MHP, ÜGD ve Kontr-gerilla'dır
- Uzun bir zamandan beri faşist cinayet mangalarının K.Maraşta katliam hazırlıkları yaptıklarını açıkladık. Ama hükümetin kılı bile kıpırdamadı
- Eli kanlı katiller kadar onlara göz yumanlar da suçludur
- Kanlı tertipte faşist katillerin silahı yine mezhep ayrılığı

Ve Maraş'taki katliam da hükümetin gözünün içine baka baka geldi. Malatya, Sivas vb. yerlerde olduğu gibi, yine onlarca cana kıyıldı, yüzlerce kişi ağır şekilde yaralandı. Binlerce ev ve işyeri yakıldı, yıkıldı.

Tertibin, bu kanlı katliamın sorumluları yine MHP, ÜGD, ve Kontr-ger..ladır. Aylardır faşist cinayet şebekelerinin hazırladıkları, birçok kez provasını yaptıkları kanlı tertip ilk işaretini bundan önce birçok defa tekrarlandığı gibi bir sinemaya geçen hafta başı atılan bir bomba ile verdi. Arkasından perşembe akşamı iki TÖB-DER üyesi öğretmen faşist çeteler tarafından yol ortasında kurşuna dizilerek öldürüldü. Faşistler, ölen öğretmenlerin cenaze törenini, tertiplerini genişletmek için uygun bir an olarak değerlendirdiler ve cenaze törenine

Dev.sa.7.sü.1'de

Hükümetin yarı-feodal sömürü sisteminin yaşamasına yeni bir hizmeti: Tarım-İş ve Çıraklık Yasa Tasarısı

Reformist CHP hükümeti yeni bir yasa çıkarıyor. Tarım işçilerini, çırak ve kalfaları kapsayan yasa, en geniş emekçi kitlesini oluşturan çırak ve tarım işçisi üzerinde hâlâ varlığını sürdüren ortaçağ zulmünü kaldırmamakta, aksine bu sömürü ve zulme yasal güvence sağlamaktadır. Sözkonusu olan yasa, tarım emekçileri ve çıraklara vurulmak istenen paslı bir zincirdir. Reformist hükümet tarafından egemen sınıflara sunulan yeni bir hizmettir. Tarım ve orman işçisinin, çırak ve kalfanın lehinde olduğu yolunda demagoji yapan hükümetin çıkardığı yasa, kapsamı içine giren emekçilere ne getiriyor? Toprakta, ormanda, tamirhane ve atölyede çalışan, sayısı milyonlara varan emekçi bugünkü Tarım İş Yasası ile daha azgın sömürü ve baskı altında tutulmak istenmektedir. Sanayi işçisi ve diğer emekçilere tanınan haklara sahip olmayan tarım işçisinin bu durumu aynen onaylanmaktadır. Öyle ki, günlük ücret konusunda dahi açık ve kesin bir görüş belirtilmemektedir. Böylece, tarım işçisinin emek pazarında, işgücü fiyatı üzerine işverenle pazarlık yapma özgürlüğü bile olanaksız hale getirilmektedir. Bir ortaçağ ürünü olan 10-14 saatlik işgünü kaldırılmamakta, işçilere

Dev.Sa.7.Sü.5'de

HALKIN KURTULUŞU

Faşizme karşı birlik

CHP reformistleri eli ile tezgahlanan mevcut siyasal hak ve özgürlüklere yönelen saldırılar son dönemlerde iyice yoğunluk kazanmaya başladı.

Devrimci basın üzerindeki baskıların yoğunlaşması, Parti Bayrağı Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanması, demokratik kitle örgütlerine yönelen yeni saldırılar buna verilebilecek sadece birkaç örnektir. Daha da önemlisi, bugün CHP reformistleri tarafından parlamento gündeminin birinci sırasına alınmaya çalışılan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı ile egemen sınıflar, emekçi halkın yıllardır can vererek ve kan dökerek kazandığı mevcut demokratik hak ve özgürlükleri bir çırpıda ortadan kaldırmanın hazırlığı içindedirler.

CHP reformistleri, emekçi halka karşı yönelttikleri siyasal baskılarla faşist MC iktidarını dahi geride bırakmışlardır. Basın ve düşünce özgürlüğüne taktıkları kelepçelerle, adeta Abdülhamit ile yarışmaktadırlar.

Bütün bunlar ortadayken, CHP reformist hükümetinin bir yıllık uygulamaları da ortadayken, kelimenin gerçek anlamıyla CHP reformizmi, faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğini yaparken, hâlâ CHP reformizmine faşizmin bir alternatifi olarak bakarak, ondan demokrasi ve özgürlük beklemek, eğer bilinçli bir çaba değilse, sadece körlüktür.

Emekçi halkın kazanılmış haklarının korunması, yeni demokratik ve siyasi mevzilerin elde edilmesi, reformizme rağmen, faşist diktatörlüğe ve reformizme karşı mücadele ile mümkün olacaktır ve mümkündür. Bunun için reformizmin yaydığı sahte hayallere karşı mücadele etmek, reformizmi somut bir platformda teşhir etmek, reformizme karşı mücadeleyi faşizme karşı mücadele ile birleştirmek ve her şeyden önemlisi de, bütün halkın ve devrimci-demokratik güçlerin demokratik ve anti-emperyalist bir platformda birleşmesi gerekir.

Egemen sınıfların artan saldırılarının önlenmesinin yolu, emekçi halkın kazanılmış haklarının korunmasının ve yeni mevzilerin kazanılmasının yolu ve devrim yolunda sürekli ve emin adımların atılmasının yolu böyle bir birlikten geçer. İşçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarı böyle bir birliği gerekli kılmaktadır.

Bugün sözde "Demokratik Birlik Platformu" ile ortaya çıkan sendika ağaları, revizyonist ve reformistler, böyle bir çaba ile halk güçlerini bölmeyi, emekçi halkın anti-faşist mücadelesini pasifleştirerek, CHP reformizminin

Dev.sa.7.sü.8'de

Devrimci Basına Özgürlük

- Basına yönelik saldırıların birinci dereceden sorumlusu hükümettir
- Basına yönelen saldırılara karşı tepkiler büyüyor
- Tutuklamaların amacı dışında kullanılması

Yazısı 6. Sayfada

1979 Mali Bütçe Tasarısının Özeti: Enflasyon, Zam, İşsizlik, Vergi

T.C.BÜTÇE

- Egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile hazırladığı ve parlamentoya sunulan yeni Bütçe Tasarısı emekçi sınıflara yeni yükler getirirken, bunun yanında emekçi halk kitlelerinin gerçek gelirlerini tam anlamıyla dondurmaktadır.

CHP hükümeti tarafından hazırlanan 1979 Yılı Mali Bütçe Tasarısı Parlamentoya sunuldu ve geçtiğimiz hafta içinde Meclisin Bütçe ve Plan Ko-

De.sa.7.sü.4'de

Ecevit emperyalistlere el avuç açmak için dolaşıyor

- Ecevit on gün içinde beş ülke ve üç uluslararası emperyalist kuruluşun temsilcileriyle yeni kredi ve mali yardımlar için görüştü. Sonuç birkaç küçük miktardaki borç ertelemenin dışında yine sıfır.
- Borç para bulmaya giden Ecevit'e İsveç'te bir de atom reaktörü sattılar. Reaktörü imal eden İsveç tekelinin yöneticileri «Eğer Türkiye'ye bu santralı satmasaydık, firmamız kapanacaktı» dedi.

Ecevit'in onbeş gün önce ülkenin içinde bulunduğu mali güçlüklerden kurtulmak için bulduğu formül "iç kaynaklara dayanmak, dışardan hiç kredi ve borç gelmeyecekmiş gibi davranmak ve yardımsız yaşamak"tı. Yüksek Askeri Şura toplantısında bu açıklamayı yapan Ecevit, daha söylediği sözlerin yankıları kulaklardan silinmeden yeni krediler ve borçlar bulmak üzere Kuzey Avrupa ülkelerine doğru yeni bir yolculuğa başladı. On gün süren gezi sırasında Ecevit, Danimarka, Belçika, Norveç, İsveç ve Finlandiya'nın yöneticileri ile yeni krediler için görüşürken Brüksel'de bulunduğu günlerde de AET, OECD ve NATO yetkilileri ile yine aynı konular üzerinde tartıştı.

Her ne kadar Ecevit gezisine başlamadan önce 'borç para bulmaya değil, dış ticarete canlılık ka-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

ÇİN-ABD İŞBİRLİĞİNDE YENİ BİR DÖNEM BASLIYOR

Dün Çin revizyonistleri ile ABD emperyalistleri arasında kurulan "iyi ilişkiler" bugün diplomatik ilişkilerin kurulması ile yeni bir aşamaya ulaştı.

Askeri ittifak yolunda atılmış bir adım

Çin revizyonistleri ile ABD emperyalistleri diplomatik ilişki kuruyor

- Bu anlaşma Amerikan emperyalizminin çıkarlarını ve Çin revizyonist yönetiminin 20 yıl içinde bir süper devlet olma emellerini birleştirmektedir.
- Çin revizyonistlerinin yayın organlarından RENMİN RİBAO gazetesi «Bütün düşünceler serbestçe ifade edilmelidir» fikrinin savunulduğu bir makale yayınladı.

Çin başkenti Pekin'de ve ABD başkenti Vaşington'da 15 Aralık gecesi aynı anda bir ortak bildiri yayınlandı. Bu bildiriye göre, Amerika Birleşik Devletleri ile Çin Halk Cumhuriyeti a-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Çin pazarına sürülecek Coca-Cola şişelerinin üzerine Çince yazılar bile yazıldı.

Coca-Cola şimdi de Çin'de

- Pepsi-Cola da 1970'de Sovyetler Birliği'nde satılmaya başlanmıştı.

1970'lerdeki defterleri karıştıranlar, Amerikan tekellerinin Sovyetler Birliği'ne Pepsi-Cola satmaya başladıklarını, hatta orada bir de Pepsi-Cola Fabrikası kurduklarını göreceklerdir. Pepsi-Cola'nın Sovyetler Birliği'ne girmesi ve Sovyetlerde üretiminin başlaması üzerine o zamanki ÇKP'nin yayın organları, doğru olarak, bunun emperyalizm ile birleşmenin bir göstergesi olduğunu ve Sovyet revizyonistlerinin kapitalizmin inşası yolun-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Kıbrıs'ın geleceğini Kıbrıs halkı belirleyecektir

Son haftalarda Birleşmiş Milletler'de Kıbrıs'la ilgili yeni kararlar alındı. 10 Kasım tarihli Genel Kurul kararına göre "Yabancı askeri birlikler derhal çekilmelidir." 28 Kasım tarihinde ise Güvenlik Konseyi eklediği bir madde ile, "alınan kararların belli bir süre içinde yerine getirilmesini" şart koşuyor. Ayrıca "alınan kararların uygulanması için Birleşmiş Milletler, zorlayıcı önlemlere başvuracaktır." Bu görüşmeler boyunca Türkiye temsilcisi, çeşitli bahanelerle oturumları sık sık terk etti. Son karardan sonra ise hem CHP hükümeti yetkilileri, hem Denktaş ve

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Burjuvazi, manevi yozlaşma ile kitleleri devrimden çevirmeye çalışıyor

Halkın Tapınağı katliamı,burjuva dünyanın çürümüşlük ve yozlaşmasını açığa vurdu. Bu yozlaşma,uyuşturucu ticareti, fahişelik gibi yollarla tekelci sermayenin artan kârları ile atbaşı gidiyor. Ancak egemen sınıflar, mezhep başkanı ile Amerikan tekellerinin başkanı Carter ve yönetimi arasındaki bağları gizlemek için özel çaba gösterdiler. Bu mezhep de, sayısız benzerleri, burjuva dünyasının hipi müziği, Freud edebiyatı gibi, sınıf mücadelesinin bir aracı idi.

Sayısız dinsel mezhepler bu dünyada yeşeriyor. Müzik, edebiyat,resim alanlarında burjuvazi bir günden öbürüne sayısız yeni akımlar ortaya çıkarıyor. Bütün bunların bir amacı, emekçi kitleleri uyuşturmaktır. Hipi müziği ve uyuşturucu madde ile emekçiler pasifleşmeli ve sınıf mücadelesinden uzak durmalıdırlar. Sanat, kültür, dinsel mezhep adı altında çaresizlik, kadercilik ahlaksızlıkla birlikte öğütleniyor. "Tanrının çocukları" mezhebi bir yandan, "Tanrıların arabaları" adındaki uzaydan gelenler hayallerinin yayıldığı şarlatanlıklar diğer yandan! Burjuvazi, insanları, "herşey boş" felsefesiyle siyasal, toplumsal mücadeleden el çektirmeye uğraşıyor.

Sözde burjuva kültüre karşı çıkanlar, hipi müziği ve uyuşturucu madde alışkanlığı ile hoşnutsuzları peşine takmaya çabalıyor. Halkın Tapınağı mezhebi başkanı, sık sık ırkçılığa karşı laflar edip sonunda yüzlerce yaşlı zenci kadını Güyan'da katletti. Hare Krişna gibi mezhep üyeleri ta Himalaya mağaralarına gidip ilkelliğin,ahlaksızlığın müziğini mükemmelleştirmeye çalışıyorlar. Varoluşçuluk felsefesinden insanın cinsel içgüdülerini tabulaştıran Freudçuluğa dek bütün akımların amacı benzer: İnsanı kişiliğinden uzaklaştırmak! Proletarya ve emekçilere burjuvazinin anlatmak istediği insanın ilkel bir mağara yaratığı olduğu, bir hayvandan başka birşey olmadığıdır. Öyle ki proletarya bir sınıf olarak düzene karşı çıkmasın! Emekçiler bir koyun sürüsü gibi kaderlerine boyun eğsinler!

Revizyonist ülkelerde de, burjuvazi, pasifizmi mücadeleden korkuyu öğütleyen eserleri teşvik etmekte, bir yandan da uyuşturucu maddesi, yoz müziği ile burjuva ahlaksızlığa kapılar sonuna kadar açılmaktadır. Şubat ayında televizyonda gösterilen Askerin Türküsü filmi, komünist yiğitliğe küfürden başka nedir? Revizyonist yönetimin amacı ezdiği ve sömürdüğü emekçi kitleleri, kaderlerine boyun eğmeye, mücadeleden el çekmeye zorlamaktır. Polonyalı Papa, işte tam bu görevle yükümlü bir revizyonist olarak göreve getirildi.

AHLAKSIZLIĞIN KÖKÜ SOSYALİZMDE KAZINIR

Mezhepler, uyuşturucu alışkanlığı, fahişelik burjuva toplumun bir ürünüdür. Ahlaksızlığın kökü ise sosyalizmde kazınır. Ahlaki çürümenin herhangi bir belirtisi bu toplumda yaşamaz. Yoz yabancı müzik, moda, reklam gibi araçlarla gelen burjuva ahlaksızlığı Arnavutluk'a giremez. Burada egemen olan sosyalist ahlak, yaşam tarzı ve davranışlardır. Bütün revizyonist dünyayı kaplamış bulunan burjuva ahlaksızlığı ve onun türlü biçimlerinin taklit edilmesi sosyalist Arnavutluk'ta yoktur. Ahlak ve kültür alanında da sosyalist Arnavutluk sınıf mücadelesini başarıyla yürütmektedir. Arnavutluk Emek Partisi, emekçi halkın çıkarları için, manevi ve ahlaki hayatın burjuva etkileri karşısında korunması için mücadeleyi kararlılıkla yönetmektedir.

Uyuşturucu ticareti, fahişelik, mezhepler...

Kapitalist-revizyonist dünya çürümüş bir çöplüktür

Güyan'da Halkın Tapınağı mezhebi üyelerinin katledilmesi olayı bir raslantı mıdır? Emperyalizmin kiralık kalemleri "bir manyağın bunalımları"ndan bol bol söz ediyor. Her yönden derin bunalım içinde olan kapitalist revizyonist dünya, ahlaki ve manevi yönlerden temiz olabilir mi? Uyuşturucu alışkanlığı, fahişelik, seks filmleri ticaretinin alabildiğine kök saldığı bu çürümede, mezheplerin sermayenin emrindeki faaliyetleri istisna olabilir mi?

MEZHEPLER: AMERİKAN TEKELLERİNİN ARACI

Amerikan emperyalizmi, yalnızca ekonomik ve siyasi yönden bunalımda değildir. Amerikan toplumu manevi ve ahlaki çürümeye gırtlağına kadar gömülmüştür. İşsizliğin, ırk ayrımının alabildiğine yayıldığı sermaye dünyasında mezheplerin yayılması ve bunların tekeller ve siyasi iktidarla ilişkileri gelişmektedir. Amerika'da üç bin mezhebin üç milyon üyesi var. Synanon adlı mezhep, uyuşturucu kullananları toplayarak işe koyuldu. Bugün tekeller arasında yeri olan 20 milyon dolarlık bir şirket! Mezhep üyeleri, kolaylıkla uyuşturucu bulurken bu işin ticaretini yapan Mafia önderleri daha da zenginleşiyor. Krişna adlı diğer bir mezhep ise, Kaliforniya bölgesinde dilencilik tekelini elde tutmaktadır. Mezhep üyeleri, gelen geçenden zorla para alırlar. Birleştirme Kilisesi adlı diğer bir mezhep ise Güney Koreli bir faşist rahip tarafından kuruldu. Mezhep üyeleri elde avuçta ne varsa başkanlarına vermek zorundadır. Hıristiyanlığın ve sözde Doğu felsefesinin bir bileşimini yaptığını öne süren Güney Koreli rahip, şimdi 75 milyon dolarlık bir şirketin başkanıdır. Güney Kore faşist diktatörlüğünün önde gelenleriyle ilişkilidir. Bütün bu mezhepler, işsizliğin özellikle yaygın olduğu gençlik ve zenciler arasında taraftar toplarlar.

Emperyalizmin kozmopolit kültürünün temsilcisi "pop müziği" grubu Boney M Moskova'da. Rusya Otelinde verdikleri sekiz konserin biletleri karaborsada 300 dolara satıldı. izleyicilerinin çoğunun Parti üyeleri ve devlet yetkilileri oluşturuyordu. Pop müziğine bunca ilgi "sosyalist kültür'ün gereklerinden mi?

Uyuşturucu alışkanlığı, cinsi sapıklık alabildiğine yayılmıştır. Mezhep önderlerinin hepsi, yerel yöneticilerin seçimlerde destekçileridir. Uyuşmuş, hippi müziğiyle vecde gelmiş mezhep üyeleri, senatör, vali adayları ile şehirden şehire dolaşır, alkışçılık ve çığırtkanlık yaparlar. Bu mezhepler, aynı zamanda uyuşturucu ticareti, fahişelik için adeta meşrulaştırılmış şirketler haline gelmişlerdir. Amerikan basının kendi verilerine göre çocuk yaşında olan 43 milyon Amerikalı marijuana denemiştir. 16 milyon kişi kokain, 500 bin kişi düzenli olarak eroin kullanmaktadır.

UYUŞTURUCU ALIŞKANLIĞI: KÂR KAYNAĞI

Uyuşturucu alışkanlığı,mezhepler insanların zihni ve ahlaki bozulmasını derinleştiriyor, onların kişiliğini yıkıyor. Yalnızca İtalya'da kokain, marijuana ve eroin gibi zehirleyici uyuşturucuları düzenli kullanan 200 bin kişi vardır. Federal Almanya'da 14-25 yaş arasında uyuşturucu kullanan 40 bin genç vardır. Mezhepler, Almanya'da da cirit atıyor. Merkezi Amerika'da bulunan Hare Krişna mezhebinin binaları silah deposu haline gelmiştir.Tekelci devlet, bu mezheplerin topladığı paralardan vergi almıyor. Tersine "Almanyanın Bilimsel Kilise Sesi" gibi mezheplere düzenli para yardımı yapıyor.Portekiz'de 300 bin genç uyuşturucu kullanıyor. Bu hastalığın sebep olduğu ölümler hızla artmaktadır. 1977 yılında yalnızca Federal Almanya'da 380 kişi uyuşturucu madde kullanımından ölmüştür. Bütün bunlardan kâr sağlayanlar ise başında Mafia bulunan çeşitli cinayet şirketleridir. Mafia önderleri lüks bir hayat sürerken, polisin yardımını da alırlar. Amerika'da uyuşturucu tüccarları, mezhep önderleri bu maddelerin dağıtılmasında doğrudan doğruya CIA'nın desteğiyle çalışırlar. Hatta Güney Kore'de, Tayland'da vb. ülkelerde CIA bunu kendi eliyle yürütmekte ve ajanlarına büyük paralar sağlamaktadır.

VATİKAN SERMAYENİN HİZMETİNDE

Kapitalist-revizyonist dünya, uyuşturucu ticareti, seks filmleri ticareti, fahişelik içinde çürümektedir. Mezhepler bu çürümenin bir ürünüdür. İnsanların dinsel inançlarını sömürmenin en belirgin örneği ise Vatikan'dır. Papalık, bir yandan "barış"tan,"insanlık"tan dem vurur. Diğer yandan işsizliğin, açlığın, ahlaksızlığın gerçek nedeni olan kapitalizmin hizmetindeki faaliyetini sürdürür. Amerikan, İngiliz, İtalyan, Fransız vb. tekelci şirketlerinde kimin tahvilleri var? Vatikan'ın! Kim bütün dünya işçilerine, greve atılmama, baş kaldırmama ve kapitalistlerle işbirliği yapma çağrısında bulunur? Papa! Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler,onların uşakları dünyayı kana bularken halklara silahları bırakma çağrısında bulunan kim? Papa! Uluslararası gericiliğe böylesine sadakat elbette karşılıksız kalmaz. Birkaç ay önce yeni Papa seçildiğinde Amerikan tekellerinin başkanı Carter ve Sovyet sosyal-emperyalizminin şefi Brejnev,Vatikan'a "barış" için gösterdiği çabaları da öven sıcak tebrik mesajları gönderdiler. Yeni Papa'nın Polonyalı olması, revizyonistlerin, Vatikan'ın karşı-devrimci faaliyetiyle daha sıkı ilişkilerinin belirtisidir.

Londra'da bir genç iğneyle eroin alıyor. Kapitalizm, gençliği pasifliğe ve boş bir yaşama mahkum ediyor.

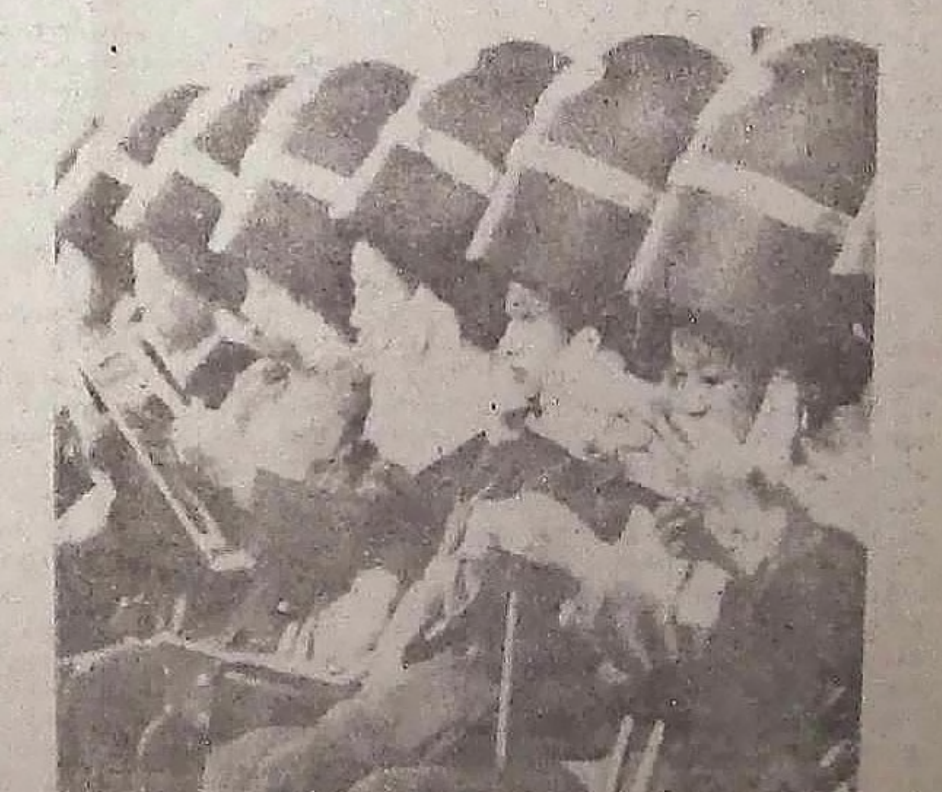
RUSYA'DAN ÇİN'E REVİZYONİST KOKUŞMA

Brejnevlerin, Vatikan'la, halklara karşı ittifakı da istisna değildir. Revizyonist dünya, manevi ve ahlaki çürümeye gırtlağına kadar batmıştır. Alkolizm, uyuşturucu alışkanlığı, fahişelik,Rusya'dan Polonya'ya dek bütün revizyonist dünyayı sarmıştır. Titocu "özyönetim sosyalizmi", Yugoslav gençliğine, hippi müziğiyle, uyuşturucu madde ile kendinden geçmeyi eğlence olarak sunuyor. Polonya revizyonist yönetimine göre ise, binlerce Polonyalı genci Beatles müziğini dinleyerek kendinden geçmesi ilericilik ve çağdaşlık oluyor. Romanya'da Bulgaristan'da ise bir çift naylon çoraba yapılan fahişelik,şimdi revizyonist yönetim tarafından örgütlenerek turistik otellerde yürütülmektedir. Çürümenin kokusu şimdi Çin'de de somut olarak gözlenebilmektedir. Hong Kong pop müziği, modacı Pierre Cardin'le ticari anlaşma, elle yazılmış ve uyuşukluğu,pasifliği öğütleyen romanlar ve "havada uçuşan etekler" şimdi Çin'i de sarmıştır.

Mezhepler, uyuşturucu alışkanlığı, fahişelik, hippi müziği vb. kapitalist revizyonist dünyanın kaçınılmaz çürümesinin ürünleridir. Burjuvazi,bunları engellemek bir yana teşvik etmektedir.Emekçilerin sınıf mücadelesinden uzaklaştırılması ve tekelci patronların kârlarına kâr katması birlikte götürülmeye çalışılıyor. Halkın Tapınağı katliamı, 900 kişinin bir anda öldürülmesiyle diğerlerinden öne çıkmaktadır. Ama istisna değildir. Ancak, proletarya ve emekçiler, sermaye dünyasının bu derin çürümesini daha iyi kavramakta ve sağlıklı bir ahlakın olacağı, baskısız ve sömürüsüz toplum için, sosyalizm için mücadelelerini geliştirmektedirler.

Amerika'da mezhebin yolu: Tekellerin temsilcilerinin destekçiliğinden 900 kişinin katledilmesine!

Çin'de Halk Kurtuluş Ordusundaki kadınlar kuaförde saç yaptırıyorlar.

Mezhep Başkanı, Amerikan yöneticilerinin kişisel dostudur

Güyan'da "Halkın Tapınağı" katliamı

"Dikkat! Herkes alana toplansın! Herkes alana toplansın!" Konuşan Halkın Tapınağı Mezhebi Başkanı Jim Jones'dur: "Herkesin ölmesi gerek. Hep birlikte öleceğiz". İçi siyanür zehiriyle dolu şerbest fıçısı ortaya getirildi. Bir anne haykırdı:"Bebeklerin ne suçu var?" Jones'un adamları, bebeği zorla kadının elinden alıp zehiri ağzına akıttılar. Bir ihtiyar ölmek istemedi. Dört silahlı muhafız yere yatırıp ağzından zorla şerbeti akıttılar. Bir anne üç çocuğuyla kaçmaya çalıştı. Jones'un adamları yakaladılar. Jones'un oğlu önce üç çocuğun sonra annenin gırtlağını hemen ormanlığın yanında kesip attı. Amerikan Başkanının karısının kişisel dostu Jones konuşmayı sürdürürken, adamları zehiri zorla içiriyorlardı...

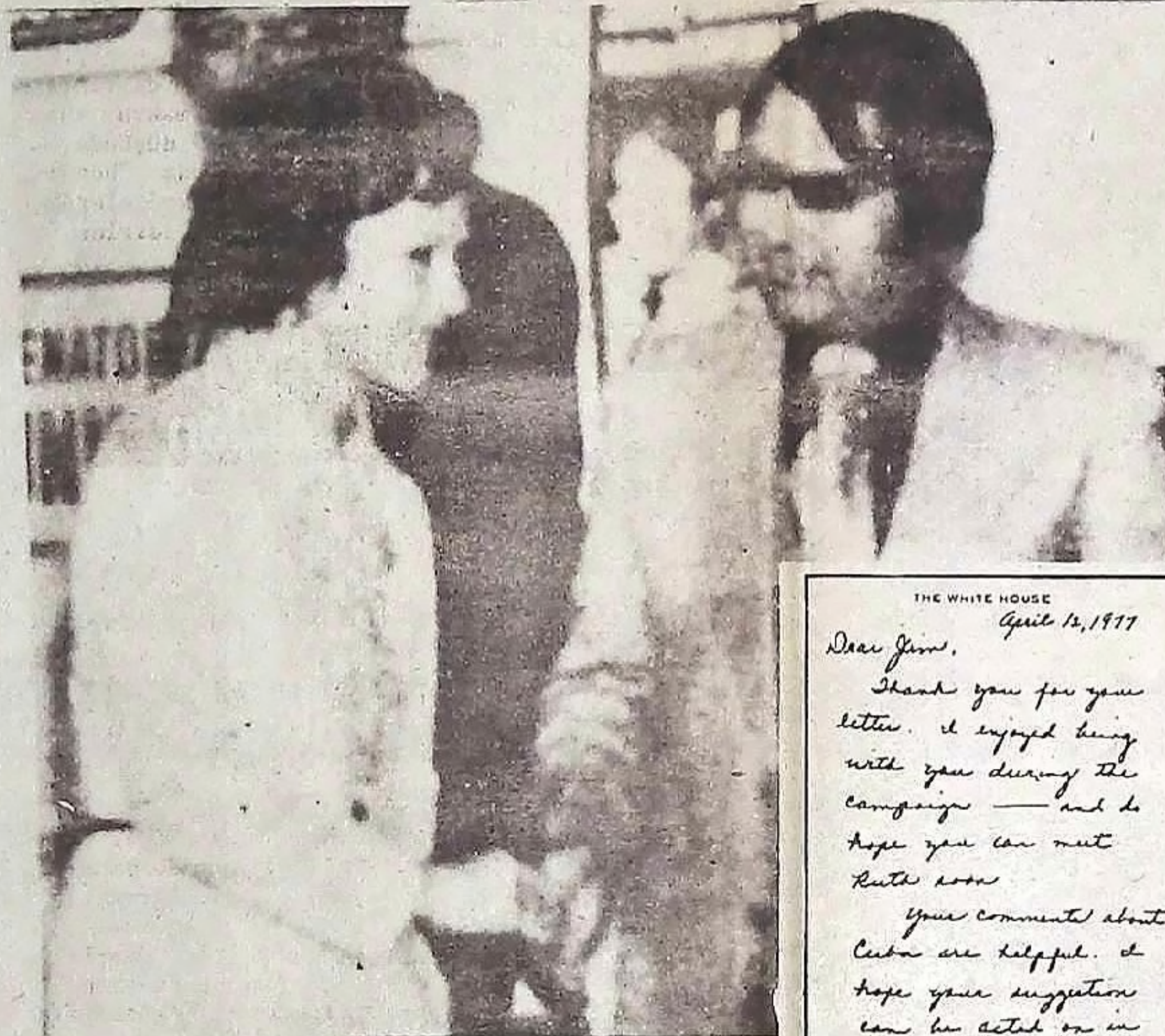
Güyan bir Güney Amerika ülkesidir. Aralık ayı başında Güyan'da 900 kişi öldürüldü.Bunlar,Hıristiyan Mezhebi Halkın Tapınağı'na inanan kişilerdi. Mezhebin kurucusu Jones, hazırlattığı zehiri içirerek katlettiği 900 kişiden sonra intihar etti.

Emperyalist ve gerici basın, bu katliamı bir intihar olarak yutturmaya çalıştı. Bu yazarlara bakılırsa Jones "gerçek sosyalist topluluğu" kurmak için Güyan'a yerleşmişti. Jones'un intiharı işte sosyalizmin çıkmazını açıkça gösteriyordu. Egemen sınıfların diğer bazı sözcülerine göre ise bu "kitle halinde bir intihar"dır. Çünkü bu mezhebin önderi kişiler üzerinde çok büyük bir etkileyici güce sahipti ve bir sapıktı. Oysa gerçekler nedir? Bu kitle katliamı, bir kişinin sapıklığından mı geliyor? Amerikan tekelleriyle içli dışlı olan Jones nasıl oluyor da "sosyalist" diye yutturulmak isteniyor?

MİLYONER MEZHEP BAŞKANI

Katliamdan sonra Güyan'daki dinsel propaganda kampında neler bulundu? Jones'un kasasında üç milyon dolar nakit para, bir aylık sosyal sigorta çekleri. Toplamı 65 bin dolar. Bunlar,kamptaki yaşlıların sigortadan aldıkları aylıkların tutarıydı. Jones'un hesap defterleri: Toplam 10 milyon dolar nakit para çeşitli İsviçre bankalarında yatıyordu. Kampta bulunan bütün mezhep üyeleri, bütün maddi varlıklarını mezhep başkanına devretmek zorunda idiler.

Jones', mezhebin kampını 1974'de kurdu. Kampın etrafında 50 silahlı muhafız kaçanları vurmak için bekliyordu. Bütün mallarına el konmuş mezhep üyelerinden bazıları kaçabildiler. Durumu açıkladılar. Bunun üzerine bu yıl kasım ayı içinde bir soruşturma grubu kampa geldi. Mezhep üyelerinin bu toplama kampındaki sefil durumunu gördü. Dört aylık bebeklere dayak atılıyor, ayda bir defa toplu intihar (katliam) provası yapılıyordu. Mezhebe her yeni katılan, eğer mezhep dağıtılırsa intihar edeceğine dair bir kağıt imzalamak zorunda bırakılıyordu.Gelen soruşturma grubu,kamptan ayrıldıktan sonra saldırıya uğradı. Aralarında bir senatör de bulunan beş kişi, Jones'un adamları tarafından katledildi. Ama kurtulanlar da oldu. Artık işkenceler gizli kalamazdı. Jones kampta tutulan bin kişinin katledilmesi hazırlıklarına girişti.

THE WHITE HOUSE

April 12, 1977

Dear Jim,

Thank you for your letter. I enjoyed being with you during the campaign — and do hope you can meet Ruth soon.

Your comments about Cuba are helpful. I hope your suggestion can be acted on in the near future.

Sincerely,

Rosalynn Carter

Mezhep başkanı Jones, 1976 seçim kampanyasında Carter'in karısı ile, yanda Rosalynn Carter'in kendisine yolladığı mektup

CARTER'İN KİŞİSEL DOSTU MEZHEP BAŞKANI

Bin kişinin büyük çoğunluğu Amerikalı idi. Amerikan hükümeti, yapılan zulmü çok iyi biliyordu. Ancak Carter ve çevresi bazı yatıştırıcı açıklamalarla, yakınlarını arayan Amerikan vatandaşlarını oyalamaktan başka şey yapmadılar. Niçin?

Çünkü mezhep başkanı Jim Jones Amerikan Başkanı Carter'ı son birkaç seçimde doğrudan doğruya desteklemişti. Kaliforniya'da Carter'e binlerce oy sağlamıştı. Jim Jones, Kaliforniya Valisini de son birkaç seçimde destekledi. Los Angeles ve San Fransisko Belediye Başkanlarının da gözdesi idi. Amerikan tekellerinin seçim güldürüsünde,mezhep önderi Jones; renkli giysileri, hipi müziğiyle ve uyuşturucu maddeler dağıtarak böylesi önemli yetkililere oy sağladı. San Fransisko Belediyesinde konut komisyonu başkanı oldu. 1974'te Güyan'da mezhep kampını kurabilmek için bu dostlarının tavsiye mektuplarını kullandı. Carter'ın karısı Rosalynn Carter, Başkan Yardımcısı Mondale, Sağlık Bakanı, birçok senatör "sevgili dostları" Jones'u Güyan hükümetine tavsiye ettiler. Carter'ın karısı şunları yazmıştı: "Sevgili Jim! Seçim mücadelesi boyunca seninle birlikte olduğum için memnunum". Carter başkan oldu, Jones mezhep başkanı! Carter, Amerikan tekellerinin kârlarını artırmak için uğraştı, Jones, kendisinin servetini artırmak için! Jones Carter'ı destekledi. Carter da Jones'un "ölüm tapınağı"nı kurmasını sağladı.

Jones sözde sosyalist bir mezhep önderi değildir. Amerikan emperyalizminin hatırlı kişilerine sıkı sıkıya bağlı bir kâr ve propaganda aracıdır. Emperyalist propaganda şimdi onun cinayetlerini, "toplu intihar", "bir sapığın bunalımı" diye yutturabilir mi? Jones, Carter'ın seçim propagandasından toplu cinayete kadar geldi. Bu gelişme, tekellerin kâr hırsının çizdiği yoldur.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

"Enternasyonalizm" sözcüğü tekke şeflerinin ağzında bir süstür

Anti-parti tekkeleri ayakta tutmaya çalışanlar bugüne kadar en şatafatlı sözleri "proleter enternasyonalizmi" konusunda söylediler. Göz yaşartıcı mesajlar, hangi amaca hizmet ettiği pek de belli olmayan ama süslü cümlelerle dolu yazı dizileri proleter enternasyonalizmi konusunda tekke yayınlarının başlıca faaliyeti oldu. Ama onlar bir kez dahi proleter enternasyonalizminin gereklerini gerçekten yerine getirmediler. Proleter enternasyonalizminin ne anlama geldiğini dahi düşünmediler.

Hatta birçok tekke şefi için proleter enternasyonalizminin içeriği tekkeyi ayakta tutmak için bir araç haline geldi. "Yaşasın" sloganları arasında çok büyük enternasyonalist pozlarla ortalarda dolaştılar. Onlar diğer birçok konuda yaptıkları gibi bu kavramın da içini bütünüyle boşalttılar, onu kof, pratik hayatta hiçbir anlam ifade etmez bir biçime soktular.

Proleter enternasyonalizminin gerçek anlamı nedir? Bu kavram en iyi ifadesini her ülkenin komünistinin kendi ülkesinde proletarya devrimini zafere ulaştırmak için verdiği mücadelede bulur. Tekke şefleri bu konuda hangi olumlu adımı atmışlardır? Bırakalım olumlu adımları, onlar Türkiye devrimini ilerletmek için mücadele eden proleter devrimcilerin önüne barikatlar kurmaya çalışmışlardır. Her şeyden önce onlar uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ters düşen, revizyonizmden etkilenmiş bir çizgiyi savunmakla proleter enternasyonalizmi adı verdikleri kavramı daha baştan ayaklar altına almışlardır. Uluslararası komünist hareket Türkiyeli proleter devrimcilerden her şeyden önce Türkiye proletaryasının devrimci partisini inşa etmelerini, dünya devriminin bir parçası olan ülkemiz devriminin önderliğini yaratmalarını beklemektedir. Ama türlü renklere boyanan tekke şeflerinin bu konudaki çizgileri de parti düşmanlığı ve bölücülükten öte bir şey değildir. Onlar bir yandan sözde uluslararası komünist hareketi savunuyor gözükmekte, bu maske altında propaganda yapmaktadırlar ama öte yandan Türkiye proletaryası ve devrimcileri içinde bölücü bir çizgi izlemektedirler.

Proleter enternasyonalizminin temel unsurlarından biri de dünya proletaryasının ortak amaçları uğruna ortak düşmanlarına karşı omuz omuza mücadeledir. Tekke şefleri bu noktada da enternasyonalist dayanışmanın gereklerini yerine getirmekten, bunun için çaba harcamaktan uzaktırlar. Veya bu konuda yaptıkları da yalnızca göstermelik birkaç slogancı çıkıştan öteye gitmemiştir. Bunun en yakın örneği bu yaz Çinli revizyonistlerin Arnavutluk'a yardımı kesmeleri, Yugoslav revizyonistlerine 'itibarlarını' iade etmeleri ve Yugoslav revizyonistleri ile birlikte sosyalist Arnavutluk'a karşı ortak bir cephe kurmaları ile gelişen olaylar karşısında tekke şeflerinin takındıkları tutumdur. Onlar böyle önemli uluslararası bir durum karşısında tekkelerini ayağa kaldırmak için uğraşmaktan, Türkiye proletaryasını bu konuda aydınlatmak için yapabilecek hiçbir şeyi yapmamışlar, hatta uzun bir süre bu sorunla ilgilenmeye dahi gerek görmemişlerdir. Şatafatlı mesajlar, göz yaşartıcı sloganlarla proleter enternasyonalizmin gereklerini yerine getiriyor göründükleri altını gizlemenler, tam da uluslararası komünist hareketin revizyonist saldırı karşısında korunması gereken bir noktada bu görevden yan çizmişlerdir. Kimisi de sözde bu konuda biraz çaba sarf etmiş, ama bunu da kendi tekkelerinin propagandası için kullanmıştır. Ama bu geçişler ve söylenenler bir yana, onlar dahi aynı taktikleri ile kendi tekkelerinin hesabına uluslararası konuların hepsini sulandırmışlardır.

Sosyal konumları ve dünyayı kavrayışlarıyla küçük-burjuva kafasıyla sahip olan tekke şeflerinin uluslararası komünist hareketle enternasyonal bir dayanışma içinde olmuz omuza yürüyemeyecekleri açıktır. Onların dünyayı yalnızca kendi tekkelerinin pencerelerinden gören bakış açıları böyle büyük ve şanlı bir görevi kavrayamayacak kadar küçüktür.

Kırşehir'den bir devrimci

Parti Bayrağı'nın Leninist çizgisi revizyonizme, oportünizme, ve hizipçiliğe karşı çelikten bir kaledir"

Proleter devrimci hareket, adım adım Marksist-Leninist çizgisini geliştirirken, hareketin yükseldiği bir dönemde ona katılan revizyonist unsurlar bu gelişmeden rahatsız oldular. O gün varılan aşamada bu unsurlar açısından iki şıklı bir durum sözkonusuydu: Ya Marksizm-Leninizmi sabırlı bir biçimde incelemek ve kavramak, revizyonizm ve oportünizme karşı sağlam temellere basmak, küçük-burjuva özü değiştirmek; ya da küçük-burjuva öze uygun olarak revizyonizme sıkıcı sarılmak, revizyonizme karşı savaş açanları tasfiyeye kalkışmak ve bu revizyonist çizgiyi bütün harekete hakim kılmak.

İşte benim de içinde yer aldığım hizipçi hareket, proleter devrimcilerin Türkiye devriminin sorunlarına ilişkin yapmaya başladığı doğru tespitlere karşılık ikinci yolu tuttu. İnşa edilmeye çalışılan Marksist programı kavramak, onu hayata geçirmek yerine, onlar revizyonist özlerine uygun olarak Marksist-Leninist çizginin kendi varlık nedenlerini tehdit ettiğini görerek revizyonist görüşlerini yaymak için çabalarına hız verdiler.

Bu çabanın sonu iki yola açılıyordu: Birincisi, proleter devrimci hareketteki mevcut gelişmeyi frenlemek ve önderliği ele geçirmek. İkincisi, büyük bir çoğunlukla devrimci hareketten ayrılmak. Hizipçi şefler, iki şıkkı da ellerinin altında hazır tutmaya çalışırken, bir yandan da bu amaçlarını elde etmek için proleter devrimci hareketin bir dizi tali sorununu temel sorunlar haline getirerek, propagandaları için malzeme hazırlamaya koyuldular. Kullanılan yöntem çok açıktı: En küçük zaaflardan dahi yararlanmak, bu zaafları aşılması mümkün olmayan dağ yığınları gibi göstermek, düşmanlıkları ve küçük ayrılıkları körüklemek. Nitekim hizbin ortaya çıkışında önüne geçilemez bir sorun olarak gelişen "eleştiri özgürlüğü" şimdi bile birçok arkadaşı etkileyen bir olgu olarak durmaktadır.

Hizip şefleri bölücülük faaliyetlerine hız verdikleri dönemde uluslararası planda 'Üç Dünya Teorisi"nin tartışılıyor olmasını da kendi amaçları için bir fırsat saydılar. Bu teoriye karşı mücadeleyi ve hareketin şu veya bu büyüklükteki eksiklerini de istismar ettiler. Ama daha sonra ortaya çıktı ki bütün çabaların altında yatan kendi revizyonist görüşlerini taraftarlarından gizlemedi. Onlar görüşlerini doğrudan ortaya atıp, savunmaya bile cesaret edemediler. Aynı zamanda yeterli bir teorik temele sahip olmayan birçok devrimciyi de peşlerinden sürüklediler. Sonuçta teorik çalışma adı altında entelektüelizmi körüklediler. Revizyonizmi, Troçkizmi savunan birçok insanın ortaya çıkmasına neden oldular. Proleter devrimci önderliğe karşı olan herkesle birleşiyorlardı. Söz de bu birlikle yıkılmaz bir hareket yaratacaklarını iddia ediyorlardı. Ama bu biraraya gelme"birlikten" başka her şeye benziyordu.

"Aritmetiğin kurallarına göre muhalifler bir artı sonuç elde etmeliydiler. Çünkü kuvvetlerin toplanması bir artı sonuç verir, ama muhalifler aritmetikten başka bir de cebir olduğunu, cebirde bütün kuvvetlerin toplanmasının bir artı sonuç vermediğini, çünkü sorunun yalnızca kuvvetlerin toplamına değil, toplananların işaretine bağlı olduğunu dikkate almadılar. Böylece aritmetikten iyi ve cebirden zayıf gözüken muhalefet, kuvvetlerini toplayarak yalnız ordusunu büyütmekle kalmadı, ordusunu minimuma indirdi ve onu parçalamanın eşiğine getirdi." (Stalin, Leninizm mi Troçkizm mi?)

Troçki'nin muhalefet cephesi bile elbette hizip şeflerinin cephesinden daha fazla birliğe sahipti. Hizip saflarında her türden ve her renkten insan bulunuyordu. Yorulup yolda kalanlar bu fırsattan istifade açıktan burjuva saflara iltica ettiler. Ortaya çok sayıda entellektüel geveze çıktı. Bazıları Stalin'e 'ekonomist' diye saldırıyor, kimisi ise "dünyada ve Türkiye'de Marksist bir hareketin varlığından söz edilemeyeceğini, her şeyin kendileri ile başladığını" söylüyordu.

Hizip şefleri başkaları ve özellikle de Halkın Kurtuluşu ile araya sınır çekmenin kolayını bulmuştu. Önüne gelen her şeyi "kendiliğindencilik" ve "ekonomizm" diye damgalıyordu. Siyaset oluşturuyoruz adı altında bitmez tükenmez "teorik kitaplar listesi" elde ele dolanıyor; bir liste bitmeden bir yenisi geliyordu. Ama kimse neyi hangi amaçla okuduğunu dahi bilmiyordu.

Şefler, kendi açılarından proleter devrimci hareket ile aralarındaki ayrılığın "Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının" tahlilinden kaynaklandığını dahi dillerinin ucuyla söylemeye bile cesaret edemiyorlardı.

İşte bütün bunlar bize gerçeğin kavranmasında yardımcı oldu. Kavradığımız ilk gerçek şeflerin son derece önemsiz ve geçici olan zaafları hizipçiliklerine temel teşkil ettikleriydi. Bütün amaçları bizleri revizyonist bir potada eritmeye çalışmak, proletarya hareketine karşı düşmanlıkla doldurmaktı. Ayrıca şeflerin bizi cami hocası gibi içine soktukları sözde "teorik çalışma" kitlelerden kopuk, sınıf mücadelesinin dışında entellektüel faaliyet olarak ele alınamazdı. Ama onlar teorinin öneminin küçümsendiğinden dem vurarak "bilinçli ideologlar" yetiştirmek için bir "birikimci grup" kurdular. Bu grubun bazıları hâlâ hatalarında ayak diretiyorlar. Bu grup, işi uluslararası komünist harekete düşmanca bir tutum almaya, Enver Hoca yoldaşa kara çalmaya kadar götürdü.

İçinde yer aldığım hizipçi hareketin savunduğu "Bütün hareketler kendiliğindencidir, hepsi ekonomisttir" tezi her ne olursa olsun ayrı bir hareket olarak kalmanın bir kılıfıydı. Bu bakış açısı her şeyi eleştiren ama yerine bir türlü başka bir tez getirmeyen "eleştiri özgürlüğü" ile birleşince birçok arkadaşta devrime ve Marksizme inançsızlık doğurdu. Hâlâ varlığını korumaya çalışan "birikimci grubu" bunun en iyi örneğidir. Bunlar her fırsatta proleter devrimci harekete saldırmakta ama bu konularda ne düşündükleri sorulduğunda "henüz bir şey getiremedikleri" cevabını vermektedirler.

Bugün Türkiye'de PARTİ BAYRAĞI'nın çizgisinde birlik, uluslararası komünist hareketin çizgisinde birlik demektir. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin içinde "Üç Dünya Teorisi"yle birlikte yeniden ortaya çıkan saflaşma bize komünist hareketin genel çizgisini doğru bir şekilde kavramanın, onu en iyi şekilde savunmanın hayati bir mesele olduğu gerçeğini öğretti. Hizibin uluslararası komünist hareketin çizgisini kavramadan sözde "Üç Dünya Teorisi"ne karşı aldığı tavrın kofluğu bizzat hizbin kısa tarihi içinde ispatlandı. Aynı şekilde sözde "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden D.Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Partizan gibi hareketler hiç bir dönem uluslararası komünist hareketin çizgisini kavramadılar, kavramaya gayret etmediler ve bu nedenle de doğru ve tutarlı bir çizgiyi ortaya koyamadılar.

PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU'nun doğru çizgisi yalnızca uluslararası planda revizyonizme karşı mücadele içinde değil, aynı zamanda her renkten sapmanın ülkemizdeki şubeleriyle mücadele içinde doğan ve ülkemiz devriminin hemen bütün temel meselelerini çözümleyen Marksist-Leninist bir çizgidir.

PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU, proletaryanın uluslararası devrimci çizgisine bağlılıklarını, Türkiye devrimine getirdikleri doğru çözümlerle ve sınıf mücadelesinde katettikleri mesafeyle de ispatladılar. Çünkü bu çizgi, gelişmesinin her döneminde hata ve zaaflarının üzerine cesaretle yürüdü. Birçoklarının bunu ayıpmış gibi göstermeye çalıştıkları bir dönemde proleter devrimci hareket, her hatasını kitleler önünde acımasızca mahkum etti, Marksizm-Leninizme sarıldı ve büyük bir hırs ve azimle bugünkü platformunu yarattı.

Diğerlerinden farklı olarak proletaryanın devrimci hareketi, bugünkü platformu geçmiş 50 yıllık oportünizmi yeni biçimler altında piyasaya sürerek değil, tam tersine 50 yıllık oportünizmin kuşatmasını yararak ve çökerterek inşa etti. Bu platform, modern revizyonizme, onun yeni bir türü olan 'Üç Dünya" revizyonizmine karşı yılmaz bir mücadele içinde oluşturuldu. Oysa kendilerine proleter devrimci adı veren diğerleri bütün bu zorlu görevlerden yan çizdiler.

Revizyonizmin onların kulaklarına fısıldadığı her şeyi olduğu gibi kabul ettiler. Uluslararası komünist hareketin çizgisini izlemeyi reddettiler. 50 yıllık yerli oportünizmin çemberini yarmayı göze alamadılar. Onlar, bugün proleter devrimci hareketin kazandığı her zaferi küçültmek, kadrolarını tekkeleri içinde tutmak için yeniden maceracılığa ve revizyonizmin en ilkel biçimlerine geri dönmeye başlamış bulunuyorlar. Tabandaki insanları oyalamak için durmadan yeni teoriler icat ediyorlar. Bir kısmı eski şeflerini TİKP revizyonizmine götüren siyasi çizgilerine dört elle sarılıyorlar. Bir kısmı karpuz gibi ortadan ikiye bölündüğüne bakmadan hâlâ proleter devrimci harekete düştüğü bataklığın içinden çamur atmaya çalışıyorlar.

Dün Halkın Kurtuluşu, Leninist çizgisini adım adım inşa ederken proleter devrimci hareketin çevresinde Truva atı rolü oynayanlar bu çizginin ortaya çıkması için her çabayı ortaya koyuyorlardı. Bugün ise bu çizginin temelinde inşa edilen proletaryanın devrimci partisinin önüne dikilmek istiyorlar. Ama proletaryanın devrimci hareketi nasıl diğerlerine karşı zaferler kazandıysa, partinin önünde engel teşkil eden tekke duvarlarını da öyle bir bir yıkıp geçecektir.

Dün revizyonizm, oportünizm, maceracılık ve hizipçilik Türkiye devriminin Marksist programının doğmasını engelleyemedi. Bugün de proletaryanın devrimci partisinin insasını engelleyemeyecek dır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN PROLETARYA PARTİSİ !

Ordu-Perşembe'den bir devrimci

Daha önce proleter devrimci hareketin saflarında mücadele ediyordum. Ancak hizipçi şeflerin yarattığı kargaşalık ve bölücülük rüzgarları bu şeflerle omuz omuza veren bazı kişilerin şehrimizden olması dolayısıyla burava kadar uzandı.

Bölgemizde hizipçi şeflerin yarattığı karmaşa esas olarak ahbap-çavuş ilişkilerine dayanıyordu. İşte ben de bu temelde şeflerle birlikte hareket ettim. Küçük-burjuvaca düşünce tarzım ve Bolşevik disiplinden uzaklığım ve son olarak da teoriye yabancılığım, şeflerin arkasından gitmeme neden olan önemli olgulardı.

Hizipçi şefler proleter devrimci hareketin bu konudaki açıklamalarından ve siyasi eleştirilerinden korktukları için yayın organlarının elimize geçmesinden dahi çekiniyorlardı. Proleter devrimci hareketin bütün konularda yanlışı savunduğunu iddia ediyorlar ama bu görüşleri birinci elden öğrenmemizi de sürekli olarak engelliyorlardı.

Hizip, esas olarak sınıf mücadelesinin zorlu günlerinde yalpalayan, bu zorluklara göğüs geremeyenlerin bir kurtuluş yolu olarak ortaya çıkmıştır. Onlar bu görüşü bölücü çabalarından ve bir grup insanı kendi peşlerinden götürdükten sonra da göstermişlerdir. Etkileyebildikleri herkesi mücadelenin ateşinden uzaklaştırmışlar, mücadeleden koparmışlardır.

Hizip saflarında hâlâ başka devrimciler kalmışsa onlara bir kez de ben seslenmek istiyorum. Kararsızlığı bırakın, ahbap-çavuş ilişkilerine son verin. PARTİ BAYRAĞI altında toplanalım.

Aydınlık-TİKP'den

Sivas-Divriği'den bir devrimci

Son dört yıl içinde Aydınlık saflarında bulundum. Bu yıllar boyunca devrime, sınıfıma ve halkıma değil, doğrudan karşı-devrime hizmet ettim. Revizyonizmin bu iflah olmaz çizgisinin saflarında bulunduğum süre boyunca devrimci proletarya hareketinin baş düşmanı olarak HALKIN KURTULUŞU'nu gördüm. Ona "revizyonist" "maceracı" hatta "Kontrgerillanın kolu" gibi asılsız suçlamalar bile yönelttim.

Ama bu saflarda bulunan birçok insan gibi ben de Adana ve Tunceli olaylarıyla birlikte yeniden araştırmaya yöneldim. TİKP'yi cinayetler işlemeye, tertip ve saldırılar hazırlamaya kadar götüren ideolojik ve siyasi çizgiyi incelemeyi gerekli gördüm. Her şeyi belirleyen ideolojik ve siyasi hat olduğuna göre bu saldırganlığı, caniliği belirleyen, ona yol gösterenin de bir ideolojik temeli olmalıydı.

Bu temel en somut ifadesini 'Üç Dünya Teorisi" adı verilen karşı-devrimci çizgide ifadesini bulmaktadır. Bu teori, lafta olmasa bile pratikte sınıfları, sınıf mücadelesini reddeden, dünya üstünde toplumsal olaylara yön veren dört temel çelişkiyi yok sayan, dünya üzerinde bütün gericilerin, dünya devrimine karşı birliğini vaaz eden karşı-devrimci bir teoridir. Kısacası, bu teori, proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesini, ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesini engellemeye çalışan sınıfa, halka ve devrime ihanetin teorisidir.

(...)

Adana'da Oktay ve Faysal yoldaşları katleden ve 24 saat içinde bukalemun gibi renkten renge giren bu çeteler, işte benim gibi insanları bu tutumlarıyla uyandırmış oldular.

Onlar Adana'da katlettikleri iki genç devrimciyle de yetinmediler. Tunceli'de Yusuf Dal'ı, ve İstanbul'da başka bir genci Turgut İbçioğlu'nu da öldürdüler.

TİKP şefi Doğu Perinçek, bize sık sık "her olaya sınıf açısından bakmamız gerekir" derdi. Evet bu olayları da sınıf bakış açısıyla inceleyelim: Devrimcilere, gençlere kimler kurşun sıkar?

Yeri gelmişken TİKP çetesinin proleter devrimcileri katletmelerinden önce ve sonra bildiğim bazı gerçekleri de açıklamayı görev biliyorum.

Haziran ayının son gününde Şişli'de öldürülen Murat Özdemir adlı bir devrimcinin cenazesinde çıkan olaylardan sözde değerlendirmesini yapmak üzere aynı gün TİKP'nin İstanbul İl Örgütünün Şişhane'deki binasında bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya TİKP yöneticileri DGB ve DLB yöneticileri ile ben de katılmıştım. Bu toplantıda en ilginç konuşmayı daha sonra girişecekleri saldırganlıkların işaretini de veren bir TİKP yöneticisi yaptı. Bu kişi İTÜ'ye hazırlıklı gitmelerinin gerektiğini, proleter devrimcilere ders(!) vermenin zamanının çoktan geldiğini belirten sözler söyledi.

Elbette bu sözlerin o gün için de anlamı açıktı. Ama bu kadar olaydan sonra bugün artık daha açık bir anlam kazanmışlardır.

Tunceli'de Yusul Dal yoldaşın 3 Eylül günü öldürülmesinden bir hafta kadar sonra bu ile gitmiştim. Tahir Seçilmişlerin evine gittiğimde evde kimsenin olmadığını görünce aynı evin karşısında oturan başka bir TİKP'li beni evlerine aldı ve Yusuf Dal yoldaşın ölümüyle biten olayı anlattı. Bu kişinin ifadesi de olayın daha açık bir biçimde ortaya çıkması açısından önemlidir.

Bu kişi olayın gelişimi şöyle anlattı:

"Tahir ve Yusuf Dal, Hastane Caddesinde karşılaşıyorlar. Tahir tabancasını çekerek Yusuf'u karnından vuruyor ve hemen kaçıyor. Polis o anda yetişiyor ve İbrahim Tunç adlı Yusuf'un arkadaşını yakalıyor. İbrahim Tunç'un elindeki silah ise Tahir'e ait. İbrahim silahı Tahir yere düşünce elinden alıyor."

Bu Tunceli'li TİKP'li -nin bütün anlattıklarının cinayeti en açık biçimde ortaya sermesi benim gerçekleri kavramama daha da yardım etti. Elleri kana bulanmış olduğu halde hâlâ proleter devrimcilere karşı tabanı kışkırtmaya, onlara düşmanca hislerle doldurmaya çalışıyorlardı. Bana, devrimcilerin eğer sokağa çıkarsam beni de öldürecekleri ni dahi söylediler.

Evet, bu çete içinde bir dakika bile fazla kalmak körlükten başka bir şey olamazdı. TİKP saflarında bulunan tüm dürüst insanlara çevrelerinde olup bitene daha dikkatli ve araştırıcı gözle bakmalarını diliyorum.

Tüm devrimciler! Marksizmin safında, PARTİ BAYRAĞI'nın altında toplanalım.

Ankara'dan Ersegün Barlas:

Üç yıla yakın bir süredir Aydınlık saflarında bulunuyordum. Onların siyasi çizgilerine damgasını vuran 'Üç Dünya Teorisi", Amerikan emperyalistlerinin yedeğindeki Çinli revizyonistlerin yayılmacı emellerini teorik bir kılıf altında örtbas etmeye çalışan anti-Marksist, anti-Leninist bir teoridir. Bu çizgi, modern revizyonizmin yeni bir türü ve biçimidir.

Çağımıza damgasını vuran, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çatışmayı reddeden; yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarını ve "İkinci Dünya" denilen bir kısım emperyalistleri ve hatta Amerikan emperyalizmini dünya proletaryasının müttefiği olarak benimseyen bu karşı-devrimci çizgiyi reddediyorum.

Emperyalistleri dünya devriminin itici gücü olarak gören anlayış, bütün dünya halklarının düşmanıdır.

Aydınlık-TİKP revizyonistleri, Şefik Hüsnü oportünizminin bayrağına sarılarak bugünkü sınıf uzlaşmacısı çizgilerine layık bir tarih de buluyorlar.

TİKP revizyonistleri, her tutum ve davranışlarıyla komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla uzlaşıyor ve bu siyasetlerinin doğal sonucu olarak MHP'den sosyal-faşistlere kadar uzanan"geniş bir cepheyle" proleter devrimci harekete karşı saldırıyorlar. Proleter devrimcilere karşı silahlı saldırılara girişiyor, Adana ve Tunceli'deki gibi bu saldırıları kanlı tertiplere ve provokasyonlara kadar götürüyorlar.

Her saldırıda daha fazla teşhir ve tecrit olan TİKP revizyonistleri en son darbeyi de bütün güçlerini ve saldırılarını yönelttikleri proleter devrimci hareketten yiyecekler ve revizyonist "teorileriyle" birlikte tarihin çöplüğüne atılacaklardır.

Bugün bütün devrimciler faşizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı granitten bir kaya gibi duran PARTİ BAYRAĞI'nın altında toplanıyorlar. Tekkelerin duvarları yıkılıyor. Aydınlık çetesiyle aralarına kesin bir çizgi çekemeyen D. Halkın Yolu, D.Halkın Birliği, Halkın Birliği, Partizan vb. hareketler artık devrimcileri daha fazla oyalayamıyorlar.

Bugün bütün devrimcilere düşen görev, PARTİ BAYRAĞI altında partinin inşası için toplanmaktır.

Devrimci Yol'dan

Anıttepe Akşam Lisesi'nden bir öğrenci:

Ben üç yıldır"Devrimci Yol" saflarında mücadele eden bir öğrenciyim.

Devrimci Yol, devrimin dostları ve düşmanları arasında sürekli bir ortayol izleyen, yüzüne solcu maskesi takmış olanları bile devrimci sayan, ama öte yandan zaman zaman halkın gerçek devrimci ve yurtsever güçlerine karşı düşmanca bir tutum izleyen bir harekettir. Bu siyasi çizgi, öğrenci gençliğin arasında sıkışıp kalmaktan gelen birçok zaafı üzerinde taşımakta halktan giderek soyutlanmaktadır.

Devrimci Yol, proleter devrimci harekete karşı İGD ile dahi birleşen, daha doğrusu günlük çıkarlara göre kendisine dost ve düşmanlar tespit eden bir siyasi çizgidir.

Küçük-burjuva sınıf yapısından kaynaklanan bu çizgiyi reddediyorum ve proleter devrimci saflara katılıyorum.

Devrimci Yol siyasetindeki tüm devrimcileri PARTİ BAYRAĞI altında toplanmaya çağırıyorum.

HALKIN YOLU VE D. HALKIN YOLU SAFLARINI TERKEDİP PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANAN DEVRİMCİLERİN AÇIKLAMALARI

GELECEK SAYIMIZDA

İşçilerin ve işçi ailelerinin işsizliğe karşı yürüyüşüne proleter devrimciler önderlik ediyor.

Toplu işten çıkarmalarda

Komprador patronların en büyük destekçileri: Reformist, revizyonist ve faşist sendika ağaları

- Sendika ağaları patronlarla el ele işçi kıymaktadırlar
- İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu sınıf sendikacılığıdır

Revizyonist Tüm Has-İş yöneticileri Adana Sıtma Savaş'ta çalışan işçileri polisle işbirliği yaparak isten attılar.

Geçtiğimiz son bir ayın gazetelerinin işçi sayfalarını en çok dolduran haberlerinin başında işten atılan işçilerle ilgili haberler teşkil etmekteydi.

Son işten atılmalarla -ki sayısı 250 bini geçmektedir- işsizler ordusu, açlık ve sefalet giderek daha da büyük boyutlara ulaşmıştır.

Gerçi bizim gibi ülkelerde işsizlik ve işten atılmalar sürekli bir olgudur. İşsizler ordusuna her gün onlarca, yüzlerce yeni işsiz katılır. Ama son bir yılda, özellikle son bir ay içinde işten atılan işçilerin sayısı görülmemiş oranda yoğunlaşmış ve yaygınlaşmıştır. Artık fabrikalardan işçiler birer-ikişer değil, yüzer-biner kişilik gruplar halinde atılmaktadır. İşsizler ordusu büyük bir hızla kabarmaktadır. İşçi kıyımı yürüten patronlar ve komprador patronlar, buna gerekçe olarak hammadde ve döviz yokluğunu, üretim düşüklüğünü göstermektedirler.

Her türden sendika ağaları da işçi kıyımında patronlarla el ele vermişlerdir. Karayollarında 15 bin işçinin işten atılması örneğinde de görüldüğü gibi, CHP reformist hükümeti de komprador patronların ve her türden sendika ağalarının yanında en büyük işçi kıyımcısıdır.

Böylece egemen sınıflar, reformist CHP hükümeti ve her türden sendika ağası kapitalizmi kurtarmak için, tam bir işbirliği içinde, işçi kıyımına hız vermişlerdir.

Son bir yıl içinde, 1978 yılı başından bugüne kadar patronların, sendika ağalarının ve CHP reformistlerinin el ele vererek kıydıkları, işten çıkardıkları işçi sayısı 250 bini aşmıştır. İşten çıkarılan bu işçilerin büyük bir çoğunluğunu büyük fabrikalarda çalışan ve sendika ve sigorta hakkını kazanmış işçiler teşkil etmektedir.

Komprador patronlar, faşist köşe yazarlarının iddialarının tam aksine yüzbinlerce işçiyi hiçbir tazminat ödemeden kapı dışarı etmişlerdir.

Son bir yıl içinde en büyük işçi kıyımı CHP reformistleri eli ile Karayollarında gerçekleşmiştir. Karayollarında çalışan 55 bin işçiden 15 bini sokağa atılmıştır. Bizzat Rahmi Koç'un da itiraf ettiği gibi, Koç Holding'e bağlı işyerlerinde bugüne kadar 5 bin işçi kıyılmıştır. Son 11 ay içerisinde sadece İstanbul'da 65 bin işçi işsizliğe itilmiştir. Gene son bir yıl içinde Madeni Eşya Sanayiinde toplam 15 bin, kimya ve ilaç sanayiinde 3 bin, gıda sanayiinde 6 bin, tekstil sanayiinde 17 bin ve deri sanayiinde 3 bin işçi işten çıkarılmıştır. Bunun dışında sadece CHP'li belediye başkanlarının yönetimde olduğu belediyelerde işine son verilen işçi sayısı 2 bini geçmektedir.

Bu rakamların büyük bir çoğunluğu büyük fabrikalarda ve işyerlerinde çalışan sendikalı işçileri kapsamaktadır. Küçük işyerlerinin kapanmasıyla işsiz kalan onbinlerce işçi bu rakamlara dahil değildir. Bunları da işin içine kattığımız takdirde son bir yıl içinde işinden atılan veya işsiz kalan işçilerin sayısı daha da çoğalmaktadır.

Son bir yıl içinde işsizler ordusunun sayısı büyük bir hızla artmıştır, işsizler ordusuna kıyılan yeni işçiler katılmıştır. Önümüzdeki dönemde işten çıkarmaların daha da artacağı ve işsizler ordusunun giderek kabaracağı şimdiden söylenebilir.

İŞÇİ KIYIMLARININ BAŞ DESTEKÇİLERİ; HER TÜRDEN SENDİKA AĞALARI

Bugün işsizler ordusunun her geçen gün biraz daha büyümesinin, işçilerin toplu olarak fabrika kapılarının önlerine yığılmalarının en büyük sorumlularından biri de her türden sendika ağalarıdır. Sendika ağaları, kapitalizmi kurtarmak ve buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve diğer emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmak için patronlarla el ele işçi kıymaktadırlar.

Halbuki onlar, reformist, revizyonist ve faşist sendika ağaları, lafa gelince en büyük işçi dostudurlar, işçi sınıfının gerçek temsilcileri kendileridir. Onlar işçi sınıfını burjuvazinin ve egemen sınıfların yanına çekebilmek için iyi yaşama koşulları, refah ekmek, sosyal adalet, barış, iş güvenliği, sosyalizm (faşistlerin dilinde milliyetçi-toplumculuk) vb. sloganları dillerinden düşürmezler. Her biri, diğerleri ile işçilerin gerçek dostu, gerçek temsilcisi oldukları yolunda kıyasıya bir mücadele yürütürler.

Ama gerçekler bunun hiç de böyle olmadığını, onlar arasındaki mücadelenin başka bir şeye tekabül ettiğini en açık bir biçimde göstermektedir.

Tek bir örneği, bu sendika ağalarının son dönemde iyice yoğunlaşan işçi kıyımları karşısındaki tavırlarını alın. Göreceksiniz ki, bütün burjuva sendikacılık akımları, reformist, revizyonist ve faşist sendika ağaları birbirleri aleyhine verdikleri demeçlere rağmen işçi sınıfının yanında değil, tam tersine karşısındadırlar, komprador patronların yanındadırlar. Ve hatta bizzat patronlarla el ele vererek işçi kıymaktadırlar. Son bir yıl içinde iyice yoğunlaşan fabrikalardan toplu işçi çıkarmalar karşısında sendika ağalarının tavrı şu gerçeği çıplak bir şekilde gözler önüne sermiştir: Sendika ağaları işçi kıyımında ya doğrudan patronun yanında yer almışlar ve bazı yerlerde bizzat bu kıyıma öncülük de etmişler, ya da sessiz kalarak patronu dolaylı olarak desteklemişlerdir. Veya en çok işçi dostu görünümünde ortada gezenler, toplu işçi çıkarmalar karşısında göstermelik birkaç cümlelik demeç vermekten öte bir şey yapmamışlardır.

Onların egemen sınıfların ve mevcut komprador-feodal düzenin yanında, işçi sınıfının karşısında yer almaları sadece işçi kıyımları ile sınırlı değildir. Her türlü sendika ağaları bazı farklı özellikler taşımalarına rağmen, her konuda, iş güvenliği, işçi sağlığı, ücret vb. konularında, işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelen saldırılar ve işçi sınıfının yeni mevziler kazanmak için yürüttüğü mücadele karşısında da egemen sınıfların, her türden kapitalistlerin yanındadırlar. Farklı düzeyde de olsa egemen sınıfların işçi sınıfı içindeki uzantısı görevini yerine getirmektedirler.

Fakat biz burada bu konular üzerinde durmuyoruz. Her türden sendika ağasının egemen sınıflar açısından oynadığı rolü, burada işçi kıyımları karşısında aldığı tavırla sınırlıyoruz.

Tek tek bazı örneklerin burada, yeniden sıralanması bu durumu, her türden sendika ağasının, reformist, revizyonist ve faşist sendikacılık akımlarının gerçek niteliğini ve işlevini, işçi sınıfı düşmanı yüzünü en açık bir şekilde ortaya koymakta yeterli olacaktır.

— CHP REFORMİST HÜKÜMETİ VE YOL—İŞ'İN SENDİKA AĞALARI EL ELE VEREREK 15 BİN İŞÇİYİ SOKAĞA ATTI;

CHP reformist hükümeti ile Yol-İş Federasyonunun reformist sendika ağaları el ele vererek, aralık ayı başında Karayolları Genel Müdürlüğüne bağlı işyerlerinde çalışan 15 bin işçiyi kadrosuzluk gerekçesiyle sokağa atmıştır.

Bilindiği gibi, Yol-İş Federasyonu ile Karayolları Genel Müdürlüğü arasında yaz ayları içinde "Toplumsal Anlaşma" çerçevesinde bir toplusözleşme imzalanmıştı. Fakat binlerce işçi bu toplusözleşmenin kapsamının dışında bırakılmış ve bu işçilerin işten atılacaklarına dair sendika ağaları tarafından patrona güvence verilmişti. İşçi düşmanı sendika ağaları, bu süre içinde patronla yaptıkları işçi kıyımı sözleşmesinden işçileri haberdar etmemişler, gerçeği gizlemişlerdir.

Bu pazarlık sonunda, reformist sendika ağaları ve CHP reformist hükümeti el ele vererek ve gene 'sosyal adalet, işçi hakları' vb. demagojik sloganları atarak ve işçi hakları konusunda keskin demeçler vererek 15 bin işçiyi işsizler ordusuna katmışlardır.

— İŞÇİ KIYIMI DENİNCE MADEN—İŞ'İN REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI AKLA GELİR;

İşçi kıyımı denince ilk akla gelenlerin başında DİSK'e bağlı Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları vardır. Onların işçi düşmanı yüzleri açığa çıktıkça işçi kıyımında patronların yanında yer almakta, patronların yanında yer aldıkça da işçi sınıfı düşmanı yüzleri daha çok açığa çıkmaktadır. Maden-İş'in revizyonist sendika ağalarının işçi sınıfına karşı eylemleri saymakla bitmez. Bunun için biz sadece onların MESS ile yaptıkları toplusözleşmede, işçi kıyımını nasıl onayladıkları üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, 1976'da gerçekleşen DGM Direnişi sırasında MESS patronları 3 bin işçiyi işten attı. Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları MESS ile yürüttükleri toplu iş sözleşmesi görüşmeleri döneminde atılan bu işçilerin işe geri alınmasında ısrar edeceklerine dair sözde demeçler verdiler. Ama geçtiğimiz yılbaşında imzalanan anlaşma metninde atılan işçilerin geri alınacağına dair bir tek madde yoktu. Yapılan toplusözleşme görüşmelerinde MESS, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılması için yapılan direnişte atılan 3 bin işçinin işe alınmasını kesinlikle reddetti. "DGM"yi ezdik, sıra MESS'de" yalanını atan revizyonist sendika ağaları, diğer konularda işçileri sattıkları gibi, DGM Direnişi sırasında işten atılan işçilerin geri alınmayacağına dair MESS patronlarının getirdikleri ilkeyi kabul ettiler.

Böylece ilk işçi kıyımını onaylamak ve komprador patronlarla birleşerek 3 bin işçinin işsizler ordusuna katılmasını sağlamak şerefi Maden-İş'in revizyonist sendika ağalarına hasip oldu. Reformist ve diğer revizyonist sendika ağaları da Maden-İş'in revizyonist sendika ağalarının açtığı yoldan yürüyerek binlerce işçinin sokağa atılmasına öncülük ettiler.

— EM—AŞ'TAN 12 İŞÇİ ATILDI. ATANLAR GENEL—İŞ'İN VE BASIN—İŞ'İN SENDİKA AĞALARI

Bilindiği gibi bugün burjuva sendikacılık akımları, sadece işçi sınıfını düzene köle yapmakla, işçi sınıfının mücadelesini pasifize etmekle görevli değillerdir. Onlar, aynı zamanda, işçilerden toplanan aidatlardan oluşan paraları ya direkt egemen sınıflara aktararak 'yatırım'a dönüştürmekte, ya da bizzat kendileri bu paralarla şirketler kurmaktadırlar. Buna bir örnek olarak DİSK'e bağlı Genel-İş'in sendika ağaları tarafından Ankara'da kurulan EM-AŞ Matbaasını verebiliriz.

Genel-İş'in sendika ağalarının sahibi olduğu bu matbaada gene DİSK'e bağlı ve yönetimini revizyonist sendika ağalarının gasbettiği Basın-İş Sendikası yetkilidir.

Genel-İş'in reformist sendika ağaları geçtiğimiz haftalar içinde, üretimin % 50'nin altına düştüğü gerekçesiyle, 12 matbaa işçisini sokağa attılar. Matbaada yetkili olan Basın-İş'in revizyonist sendika ağaları işçilerin işten atılması karşısında işçilerden gelen baskıyla önce göstermelik bir tavır aldılar. Ama, hemen arkasından gerçek yüzlerini ortaya koyarak ve EM-AŞ'ın bir işçi kuruluşu olduğu gibi sahte bir gerekçenin arkasına saklanarak işçilerin direnişini engellemeye çalıştılar. Ve EM-AŞ patronu olan Genel-İş yöneticilerinin işçileri haklı gerekçelerle attıklarını belirttiler.

— ADANA SITMA SAVAŞ'TAN 350 İŞÇİYİ ATANLAR TÜM HAS—İŞ'İN REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI

Eylül ayı içinde Adana Sıtma Savaş'ta çalışan 350 işçi işten atıldı ve 20 işçinin de çalışma akti feshedildi. Kıyımcı başları: Sağlık müdürü, patron temsilcisi Ali Kocabaş ve Tüm Has-İş'in revizyonist sendika ağaları... Revizyonist sendika ağaları, polisle birlikte hazırladıkları ortak listeye göre işçileri attırdılar.

— AP'Lİ VE MHP'Lİ FAŞİST SENDİKA AĞALARI; EN BÜYÜK İŞÇİ DUŞMANLARI

— BÜTÜN SENDİKA AĞALARI İŞÇİ SINIFININ DÜŞMANLARI

CHP reformistlerinin iktidarda bulunduğu son bir yıl içinde reformist ve revizyonist sendika ağalarının ve CHP reformist hükümetinin komprador patronlarla el ele vererek işçi kıyımına hız vermeleri karşısında, AP'li ve MHP'li faşistler-faşist sendikacılar bol demagojiye başvurarak, kendileri dışındaki sendika ağalarını 'Marksist' olarak nitelendirmekte ve bunu 'Marksizmin iflası' olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

AP'li ve MHP'li faşist sendika ağaları, revizyonist ve reformist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerinin pratik olarak açığa çıkmasından yararlanarak, kendilerine işçi sınıfı içinde taban yaratmaya, işçi sınıfı içinde genişlemeye çalışmaktadırlar

Halbuki tarih ve yaşanan siyasal olaylar, faşizmin, faşist siyasi hareketlerin ve faşist sendikacılığın en büyük işçi düşmanı olduğunu hiç bir itiraza yer vermeyecek kadar açık bir biçimde gözler önüne sermektedir.

Faşist MC iktidarı dönemlerinde işten atılan binlerci işçi bunun en canlı örneğidir.

Bugün işçi sınıfına ve işçi sınıfının devrimci evlatlarına karşı cinayet ve katliamların başında faşist MİSK'de, onun faşist militanları da yer almaktadır. Daha da ötesinde, bugün AP'li ve MHP'li faşist sendika ağaları patronlarla el ele işçi kıyımı yürütmekte, binlerce işçiyi sokağa atmaktadırlar.

Aşağıda sıraladığımız birkaç örnek (ama sadece birkaç örnek) faşist demagojiye verilen en iyi cevaptır. Ve faşist sendika ağalarının gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz haftalarda Gaziantep Hilal ve İdrofil İplik Fabrikasında haklarını almak için mücadele eden 850 işçiden 50'si işten atılmıştır. Bu fabrikada yetkili olan sendika Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikasıdır. Ve sendika başkanı da faşist Haydar Mutaf'tır. Patron ve faşist sendika ağası el ele vererek 50 işçinin işine son vermiştir. Hilal İplik Fabrikasında Haydar Mutaf gibi sendika ağaları sadece işçi kıyımı tezgahlamakla kalmamakta, aynı zamanda sivil faşist milislerle işbirliği yaparak onları fabrikaya doldurarak işçiler üzerinde terör estirmektedirler.

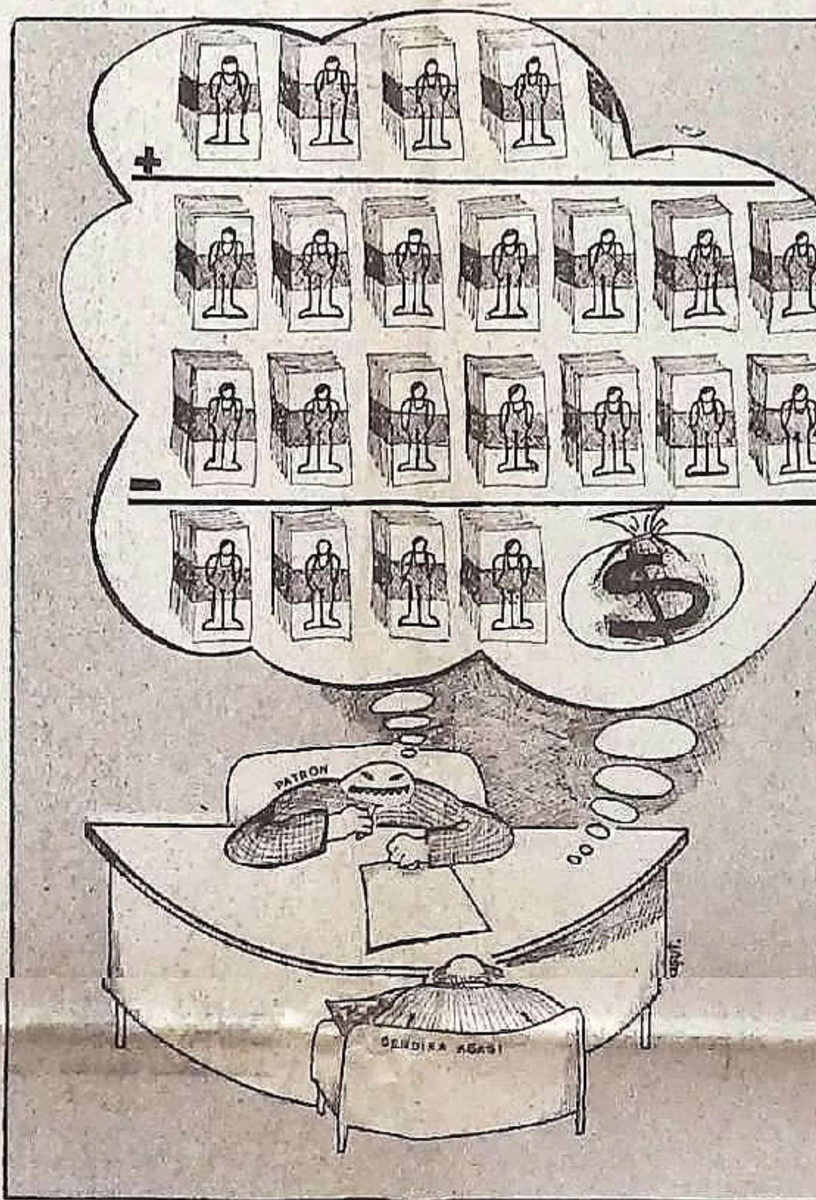
Bursa Doğancılar Barajında yetkili olan Marmara Tes-İş'in AP'li sendika ağaları, geçtiğimiz hafta içinde, patronun 30 işçiyi işten atmasını onaylamışlardır.

— BÜTÜN SENDİKA AĞALARI İŞÇİ SINIFININ DÜŞMANLARI

Bu örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.

Bütün bu örneklerin açık bir biçimde gösterdiği gibi her türden sendika ağaları, her konuda olduğu gibi, işçi kıyımları konusunda da işçi sınıfının değil, komprador patronların ve her cinsten kapitalistlerin yanındadırlar. Onlar buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının işçi sınıfının sırtına bindirilmesinin birer aracıdır. Aralarındaki çatışmanın özü de karşı-devrimciler arasındaki bir çatışmaya tekabül eder.

İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu sınıf sendikacılığındadır.

Komprador patronların kar hırsının kurbanları işten atılan işçiler, işsizlik ordusunun yeni üyeleri...

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

B. ALMANYA

Batı Almanya'da tekelci patronların işten çıkardığı demir-çelik işçilerinin sayısı 80 bini aştı, 120 bin çelik işçisi işsizliğe karşı grev mücadelesini sürdürüyor.

İTALYA

İtalya'da Toskana bölgesinde yüzlerce emekçi, kitle halinde işten çıkartılmıştır. Bölge işçileri, özellikle gençlerin saflarında işsizliğin artması ve işten atılmalar karşısında greve gitmişlerdir. İtalyan tekelci burjuvazisinin, işçi çıkartırken yakın dostu İtalyan revizyonist partisi ve ona bağlı sendika yöneticileridir. İtalyan revizyonist partisi, bunalımın yükünü işçilerin de paylaşması gerektiğini öne sürmektedir.

FRANSA

Fransa'da Usinor metalürji tröstü 20 bin işçiyi işten çıkartmıştır. İşçiler, bunu büyük bir yürüyüşle protesto ettiler. Fransız tekelci burjuvazisi, işsizliğin yükünü iyice ağırlaştırmak üzere bundan böyle artık fabrikaları yalnızca dört gün açık tutabilecek. Hükümetin yeni yasa tasarısı ile işçiler yalnızca dört günlük ücretle yaşamaya mahkum edilmek istenmektedir.

JAPONYA

Japonya'da yalnızca ekim ayında işsiz sayısı 170 bin artmıştır. Haberleşme işkolunda pek çok işçi işten çıkartılmıştır. Haberleşme işçileri, bunu protesto etmek için grevde bulunmaktadır.

İSPANYA

İspanya'da inşaat işçilerinin % 70'i işsizdir. Yalnızca Anadaluzya bölgesinde 100 bini aşkın inşaat işçisi işsiz kalmıştır.

KANADA

Kanada'da 42 şirketin iflası sonucunda 15 bin işçi işsiz kalmıştır. İşsizlik oranı ülke çapında % 8.5'u bulmuştur.

BELÇİKA

Belçika'da son dört yıl içinde tekstil sanayiinde üretim % 20 azaltılmış ve böylece bu işkolunda işsizlik oranı % 20 daha artmıştır.

İşsizlik: Kapitalizmin yol arkadaşı

Kapitalist-revizyonist ülkelerde iktidara gelen her siyasi hareket, programının birinci maddelerinden birine işsizliğin önlenmesini koyduğunu açıklar ve işsizliği önleyeceğini vaat ederek işbaşına gelir. Fakat bütün muhalefet partileri iktidarı işsizliği önleyememekle suçlar. Sonra muhalefet partileri iktidar partisi olur ve bu kez de partiler işsizliği önleyeceklerini vaat ederler. Bu kez de eleştiri sırası eski iktidar partisindedir. Karşılıklı eleştiri ve suçlamalar böyle yıllarca sürüp gider, fakat hiçbir zaman işsizlik sona ermez, tersine her geçen gün artmaya ve işsizler ordusu kabarmaya devam eder.

Burjuvazi ve onun sözcüleri, hayat pahalılığının ve ücret düşüklüğünün olduğu gibi, işsizliğin de kötü politikacıların eseri olduğunun propagandasını yıllarca işleyip durmaktadır. Ama kötü politakacıların yerine 'iyi' politikacılar gelir ama işsizlik gene bitmez. Elbette burjuvazinin ve onun sözcülerinin iyi veya kötü olarak nitelendirdiği bütün burjuva politikacılar egemen sınıfların çıkarına olan, onlar tarafından çizilen politikayı uygularlar.Bu bakımdan da bu burjuva politikacıların işsizliğin artmasında, işsizler ordusunun büyümesinde sorumlulukları vardır. Ama işsizliğin temel nedeni ve kaynağı burjuva politikacılarının 'iyi' veya kötü nitelikleri değildir.

İŞSİZLİĞİN KAYNAĞI KAPİTALİZMDİR

İşsizliğin temel nedeni ve kaynağı bugünkü sömürü ve zulüm düzenidir, kapitalizmdir, komprador-feodal ekonomidir. Kapitalizmde büyük üretim araçlarının özel kişilerin mülkiyetinde olması' ve kârın temel belirleyici bir unsur olmasıdır ki,işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini yoksulluk ve sefalete itmekte, işsizliğin artmasına ve işsizler ordusunun her yıl çığ gibi büyümesine neden olmaktadır. İşsizlik kapitalizmin kaçınılmaz sonucudur, onun yol arkadaşıdır. Ancak kapitalizmin, komprador-feodal ekonominin yıkılması, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına son verilmesi, proletarya diktatörlüğünün kurularak sosyalist ekonominin inşa edilmesi ile işsizliğin nihai olarak kökü kazınabilir, işsizlik kapitalizmle birlikte mezara gömülür.

Sosyalist ülkelerle kapitalist-revizyonist ülkeleri karşılaştırırsanız bunun böyle olduğunu en somut bir biçimde göreceksiniz. Büyük Ekim Devriminden sonra, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'nde işsizlik tamamen ortadan kaldırılmıştı. Ama sosyalist Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin adım adım yeniden inşası ve kapitalist Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülke haline dönüşmesi ile birlikte işsizlik yeni baştan sürekli bir olgu haline geldi. Ama bugün sosyalist ekonominin ve proletarya diktatörlüğünün dimdik ayakta durduğu Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne bakın. Orada tek bir işsiz bile bulamayacaksınız. Sosyalizm işsizlik sözcüğünü Arnavutluk dilinden söküp atmıştır.İşsizlik sözcüğü Arnavutluk halkının yabancısı olduğu bir sözcüktür artık. Bir de kapitalist-revizyonist ve bizim gibi komprador-feodal ekonominin egemen olduğu ülkelere bakın. Buralarda işsizlik ve işsizler ordusu kanayan bir yaradır ve bu yara her gün büyümektedir. Bizzat uluslararası çalışma kuruluşlarının açıkladığı gibi, bu ülkelerde her dakikada 100 kişi işsizler ordusuna katılmaktadır. Ve işsizler ordusu giderek bir çığ gibi büyümektedir. Bugün burjuvazi tarafından dünyanın 'en müreffeh ülkesi' olarak gösterilmeye çalışılan ABD'de işsizlerin ve azaltılmış saatlerde çalışanların sayısı 10 milyonu geçmektedir.Batı Almanya'da işsizlerin sayısı 1 milyonun üzerindedir. Sovyetler Birliği, Doğu Almanya, Polonya vb. gibi revizyonist ülkelerde de işsizlik ordusu giderek kabarmaktadır,toplu işten çıkarmalar artmaktadır. Öyle ki işsizliğin en yoğun olduğu Polonya'da bugün işsizlik sigortası dahi yoktur.

Kapitalizmin,soygun ve sömürünün işsizliğin temeli ve kaynağı olduğunu görebilmek için, aslında uzağa gitmeye hiç gerek yoktur. Bunun için yaşadığımız ülkeye bakmak yeterlidir. İşsizlik her zaman yaşantımızın bir parçası olmuştur ve bugün de öyledir. İşsizler ordusu, ülkemizde, yeni katılmalarla her gün büyümektedir. Resmi rakamlara göre bugün Türkiye'deki işsizlerin sayısı 3 milyon civarındadır. Bu rakamın içine gizli işsizler dahil değildir. Gene devletin resmi istatistiklerine göre gizli işsizlerin sayısı 6 milyonu aşmaktadır.

İŞSİZLER ORDUSU SÜREKLİ KABARIYOR:

Bugün kapitalizmin dünya çapında derinleşmekte olan genel ekonomik ve siyasi buhranı, bütün kapitalist ve revizyonist ülkeleri etkilemekte ve bütün ülkelerde egemen sınıflar düzenin istikrarını sağlamak, sömürü ve soygunlarını devam ettirmek için yeni ekonomik siyasi tedbirler almaya yönelmektedirler. Egemen sınıflar bu tedbirlerle,buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına bindirmeye çalışmaktadırlar. Bu tip tedbirlerden de işçi sınıfına işsizlik, ücret düşüklüğü ve açlık düşmektedir.

Burjuvazinin 'yeni istikrar tedbirleri' bütün ülkelerde işsizliği körüklemekte, işsizlik oranını yükseltmekte ve fabrikalardan toplu işten çıkarmaları yoğunlaştırmakta ve yaygınlaştırmaktadır. Bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerde çalışabilir nüfus içindeki işsiz sayısı ve oranı her geçen gün büyümektedir.

Elbette ki bu politikanın hayata geçirilmesinde burjuvazinin en büyük destekçileri her türden sendika ağaları,revizyonistler ve reformistlerdir.İspanya ve İngiltere örneklerinde görüldüğü gibi burjuva hükümetlerle sendika ağaları arasında imzalanan 'Toplumsal Anlaşma'larla işçilerin ücretleri düşürüldüğü ve işçi sınıfının kazanılmış hakları gasbedilmeye çalışıldığı gibi, toplu işten çıkarmalar da giderek yaygınlaşmaktadır.Bugün kapitalist-revizyonist dünyada işsizlik bir çığ gibi büyümektedir.İşçi sınıfının burjuvazinin ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı ve bunun bir parçası olarak da işsizliğe karşı mücadelesi sürekli gelişmektedir.

Ülkemizde de komprador patronlar ve toprak ağaları CHP reformistleri ile buhranın bütün yükünü işçilerin ve diğer emekçilerin sırtına bindirmeye çalışmaktadır.CHP reformistleri ile Türk-İş'in faşist sendika ağaları arasında imzalanan ve bugün bütün işkollarına uygulanan 'Toplumsal Anlaşma' böyle bir politikanın ürünüdür.'Toplumsal Anlaşma'nın imzalanmasından ve hayata geçirilmesinden sonra toplu işten çıkarmalar bir hayli yaygınlaştı ve yoğunlaştı. Onbinlerce işçi patronların, sendika ağalarının ve CHP reformistlerinin eli ile hiçbir tazminat dahi ödenmeden kapı dışarı edilmiştir.

Üstelik bugün burjuvazinin ve onların destekçilerinin izlediği politika, önümüzdeki dönemde işsizliği ve toplu işten çıkarmaları daha da artıracaktır. Bizzat 1979 Mali Yılı Bütçe Tasarısı ve 4.Beş Yıllık Kalkınma Planı işsizliği artırmayı ve toplu işten çıkarmaları yoğunlaştırmayı hedeflemektedir.

Başka türlü olması da beklenemez zaten.

Kapitalizm ayakta kaldıkça, sömürü ve zulüm düzeni devam ettikçe işsizlik de devam edecektir. İşsizlik kapitalizmin kaçınılmaz bir sonucudur, onun ayrılmaz bir yol arkadaşıdır.

Kapitalizmin mezara gömülmesiyle birlikte,işsizlik de yok olacaktır.

Hiç bir saldırıya boyun eğmeyeceğiz

İşçi kıyımına son

Dün CHP reformistleri ile Türk-İş'in faşist sendika ağaları arasında 'Toplumsal ihanet' anlaşması imzalandığı zaman, bütün sendika ağaları ve bütün gericiler bu anlaşmayı hararetle desteklemişlerdi; ya da bu anlaşmaya karşı göstermelik bir-iki söz söyleyerek yetinmişlerdir. Proleter devrimciler ise, böyle bir anlaşmanın, komprador patronların ve toprak ağalarının işçi sınıfına ve diğer emekçi halk kitlelerine karşı yürüttükleri saldırıları hızlandıracağını ve bu anlaşmanın, aynı zamanda böyle bir saldırının ilk adımı olduğunu defalarca vurgulamışlardı.

Bugün hayatın yaşanan somut gerçekleri,proleter devrimcilerin tespitlerinin ne kadar doğru ve yerinde olduğunu göstermektedir.

Komprador patronlar ve bütün kapitalistler, CHP reformist hükümeti ve her türden sendika ağaları ile el ele vererek, bir yandan işçi ücretlerini düşürmeye, bir yandan işçi sınıfının kazanılmış haklarını yok etmeye çalışırken, bir yandan da büyük fabrikalar olmak üzere birçok işyerinden onbinlerce işçiyi sokağa atmaktadırlar. Zaten sürekli bir olay olan işçi kıyımını, "Toplumsal Anlaşma"da getirdikleri ilkelere uygun olarak yoğunlaştırmakta ve yaygınlaştırmaktadırlar.

Komprador patronların, sendika ağalarının ve CHP reformistlerinin işçi kıyarken ileri sürdükleri gerekçe, hammadde ve döviz yokluğudur, üretimin büyük oranda düşmüş olmasıdır. 4. Beş Yıllık Kalkınma Planı ve 1979 Mali Yılı Bütçe Tasarısında üretim düşüklüğü gerekçe ve kapitalizmin bunalımı derinleşmeye devam ettiğine göre, önümüzdeki dönemde işçi kıyımı ve fabrikalardan toplu işçi çıkarmaları devam edecek demektir. Sendika ağaları ve CHP reformist hükümeti ve işçi kıyımını bir kader olarak sunmaya çalışmaktadırlar.

Hayır, işçi sınıfı kapitalizmin, sömürü ve zulüm düzeninin kurtarıcısı olamaz! Onbinlerce işçi birkaç komprador patronun kâr hırsı uğruna sokak ortasına bırakılamaz! İşsizliğin, pahalılığın sorumlusu işçi sınıfı değil dir. İşçi sınıfının bu sömürü ve zulüm düzeninin yaralarının sarılmasında; onun ayakta kalmasında hiç bir çıkarı yoktur! Bu sömürü ve zulüm düzeninden işçi sınıfına ve bütün emekçi halk kitlelerine sömürü, açlık ve işsizlik, komprador patronlara ve bütün kapitalistlere ise kâr, daha büyük kâr düşüyor. İşçi sınıfının çıkarı, sömürü ve soygun mekanizmasının ayakta kalmasında değil, geleceğin aydınlık ve sömürüden uzak düzeninin kurulmasında yatmaktadır.İşçi sınıfı ve emekçi halk bunun mücadelesini vermektedir.

Bugün işçi sendikalarının yönetimini gasbetmiş her türden sendika ağası işçi sınıfını, düzenin uysal köleleri haline getirmek için, komprador patronların kârına kâr katmak için gecelerini gündüzlerine katarak çalışmaktadırlar. Onların attığı her adım işçi sınıfının boynuna takılan yeni bir halka ile noktalanmaktadır. Dün "Toplumsal ihanet" anlaşmasının altına imza koyan, Türk-İş'in faşist ve reformist sendika ağaları, bugün işçi sınıfının boynuna yeni halkalar geçirmenin hesabı içindedirler. Komprador patronlarla ve CHP reformistleriyle el ele vererek büyük fabrika ve işyerlerinden işçi kıymaktadırlar. Dün Toplumsal ihanet anlaşmasına karşı nutuk atan, CHP reformistlerinin önüne sahte ve göstermelik "Demokratik Platform"lar sunan DİSK'in reformist ve revizyonist sendika ağaları, bugün sıcak köşelerinde, CHP reformist hükümetine destek mesajları gönderınekte, komprador patronların işçi kıyımlarını onaylamaktadırlar.

İŞÇİ ARKADAŞ !

Bütün sendika ağaları bu sömürü ve zulüm düzeninin, işçi kıyan makinanın birer parçalarıdır. Onlar, komprador patronların ve bütün kapitalistlerin sırtımızdan kazandıkları milyonların daha da çoğalması için, bizlerin işten atılması karşısında ya sessiz kalmakta, bizleri oyalamaya çalışmakta, ya da patronlarla el ele vererek bizleri kapı dışarı etmektedirler.

Sendika ağalarının sahte vaatleri bizleri oyalamamalıdır. Toplu işçi çıkarmaları ve işçi kıyımları karşısında biz kendi gücümüze güvenmeliyiz. Bizlerle birleşen proleter devrimcilere güvenmeli, her şeyden önce onlarla birleşmeliyiz.Sınıf sendikalarımızın oluşturulması yolunda hızlı adımlar atmalıyız. İşçi arkadaşlarımızın işten çıkarılması karşısında sessiz kalmayalım. Grev ve direnişlerle işçi arkadaşlarımızın işten atılmasını engellemeye, kazanılmış haklarımızı korumaya, yeni haklar kazanmaya ve bu mücadelemizi nihai kurtuluşumuz uğruna yürüteceğimiz mücadelemizle birleştirmeye çalışalım.

DİYORUZ Kİ:

- İşten çıkarmalara son verilmelidir.

- İşten çıkarılan bütün işçiler geri alınmalıdır.

- Herkes için işsizlik sigortası kurulmalıdır.

- Lokavt tümüyle yasaklanmalıdır.

- İş Kanununun 13, 17, 24 ve diğer bütün anti-demokratik maddeleri iptal edilmelidir.

- İşçi sınıfına ve bütün diğer çalışanlara sınırsız grev ve genel grev hakkı tanınmalıdır.

- En çok 8 saatlik işgünü bütün işyerlerini kapsayacak şekilde genelleştirilmelidir.

- Eşit işe eşit ücret ödenmelidir.

- İşçi sınıfının her türlü sınıf örgütüne tam özgürlük tanınmalıdır.

- Bütün faşist cinayet yuvaları dağıtılmalı, faşist katiller cezalandırılmalıdır. vb. vb...

Ankara Belediye işçilerinin direnişine karşı bütün gericiler birlik oldular

Ankara Belediyesinin Fen İşleri Müdürlüğü, Temizlik İşleri Müdürlüğü, Park - Bahçeler, Mezarlıklar, İktisat (Tanzim Satış Mağazaları) Dairelerinde ve Veteriner Müdürlüğü işyerlerinde çalışan Genel-İş Sendikası üyesi 7 bin işçi 11 Aralık 1978 günü sabahı direnişe geçti. Direniş, geçtiğimiz cuma sabahı sona erdi.

Bilindiği gibi Genel-İş'in reformist sendika ağaları ile Ankara Belediyesi arasında toplumsal ihanet anlaşması hükümlerine göre imzalanan toplu iş sözleşmesi hükümleri bile işçilere uygulanmamaktadır. Mart 1978 tarihinden itibaren geçerli toplusözleşmeyle sağlanan birikmiş hakların 29 Ekim 1978 tarihine kadar ödenmesi gerekirken, bunların ödenmesi bir tarafa,işçilerin kasım ayı ücretleri bile ödenmedi.Eylül ve ekim aylarının giyecek ve

Ankara Belediye işçileri direnişte

yakacak yardımları da verilmemiştir. Bunun dışında Belediyeye bağlı çeşitli işyerlerinde çalışan devrimci ve yurtsever işçiler Belediye yöneticilerinin ve sendika ağalarının işbirliği ile çeşitli yerlere sürülmektedir. Gene geçmişte imzalanan toplusözleşme hükümlerine göre işçilerin ücretlerinin her ayın dördüne kadar ödenmesi gerekmektedir. Bu gerçekleşmediği takdirde işçilerin ayın beşinden itibaren direniş hakkı doğmaktadır.

Bu hükümlerin uygulanması bugüne kadar Genel-İş'in reformist sendika ağaları tarafından sürekli olarak engellenmiştir.

Fakat en son olarak kasım ayı ücretlerinin, giyecek ve diğer yardımların ödenmemesi üzerine işçiler arasında Belediye yönetimine ve sendika ağalarına karşı bir muhalefet gelişti. Sendika ağaları işçilerin potansiyelini eritmek ve girişecekleri mücadeleyi pasifize etmek için göstermelik bir "eylem" düzenlediler. Bir grup sendika ağası 5 Aralık günü Belediye Başkanının odasına giderek çay ve kahve içtiler. Bunu da TRT'ye 'Belediye Başkanının odasını işgal eylemi' olarak yansıttılar. Daha sonra da işçilerin yükselen potansiyeli karşısında,sendika ağaları 8 Aralıkta memurların çalıştığı Belediye binasını işgal edeceklerini ve memurları içeri almayacaklarını söylediler. Fakat bu eyleme sadece kendileri katılacaktı. Böylece işçiler mücadelenin dışında tutulacaktı.

Fakat sendika ağalarının evdeki hesapları çarşıya uymadı.Proleter devrimciler eylemin yapılacağı Belediye binasının önüne gelerek sabahtan itibaren memurları içeriye almamaya başladılar. Bunu gören reformist sendika ağaları neye uğradıklarını şaşırdılar. Ve gazetecilere yaptıkları açıklamada eyleme geçmeyeceklerini, böyle bir eylemin sorumluluğunu almayacaklarını söylediler.

Fakat işçiler arasında teşhir olmaktan korkan sendika ağaları 11 Aralık günü direnişi başlatmak zorunda kaldılar. Sendika ağaları bu direnişten,yaklaşan sendika seçimleri için bir koz olarak yararlanmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca Belediye Başkanı Ali Dinçer bu direnişi yeni baskı tedbirleri yasasından farklı olmayan 'Belediye Gelirler Yasası'nın çıkarılması için bir propaganda aracı olarak kullanmaya çalışmıştır. Sendika ağaları da verdikleri demeçte Belediye Başkanını desteklemişlerdir.

Sendika ağaları direnişi mümkün olduğu kadar pasifleştirmek için,işçileri evlerine göndermeye çalışmışlar, ama bunu başaramamışlardır.Gene sendika ağalarının yasaklamalarına rağmen işçiler, proleter devrimcilerin önderliğinde pankartlar asmışlar ve eylemi aktif direnişlere dönüştürmüşlerdir.

TANSA DİRENİŞİ

Belediye işçilerinin direnişi sürerken Yerel Yönetim Bakanı ve Ankara Belediye Başkanı, Tansa Merkez Deposunun açılışını yapmak istediler. Fakat proleter devrimciler ve işçiler direnişin sürdüğü böyle bir dönemde Tansa'nın açılışının yapılmaması gerektiğini sendikaya bildirdiler.Sendika ağalarının işçilerin bu talebini gözardı etmesi üzerine, işçiler Tansa Deposunun ön'inde ateş yakarak toplandılar.Direnişçi işçiler Ankara Belediye Başkanını,bakan ve milletvekillerini içeri almadılar.

Revizyonistler ve ortayolcular bu direnişi kırmaya çalıştılar. Direniş yerine gelen Cemal Aslan, işçilere karşı yaptığı konuşmada Tansa'nın açılışının engellenmemesi gerektiğini, DİSK Genel Başkanının da böyle düşündüğünü söyledi.İşçiler sendika ağalarını protesto ederek direnişi sürdüreceklerini açıkladılar . Bunun üzerine sendika ağaları ve Belediye yöneticileri direniş yerine polis çağırarak direnişi kırdılar.

DİSK'in sendika ağaları TANSA'nın açılış törenine 'Ankara Belediyesi Direniş İşçileri' yazılı bir çelenk gönderdiler. Ama işçiler bu çelenkteki yazıyı yırtarak sendika ağalarının tavrını protesto ettiler.

Tansa direnişi Belediye işçilerine kimlerin dost, kimlerin düşman olduğunu açıkça gösterdi.

Ankara Belediye işçileri Tansa'da direnişe geçerek Belediye Başkanı'nı, bakan ve milletvekillerini içeri almadılar.

DÜZELTME

Gazetemizin 140.sayısının 4.sayfasında çıkan "Reformist Genel-İş Ağaları Karşı-Devrimcilerle El Ele" başlıklı yazının sondan bir önceki paragrafında EGO Şube Başkanı Naci Başsorgun'un bildiri dağıttığı ve sendika ağası Cemal Aslan'ın bu bildiriden övgüyle söz ettiği belirtilmekteydi.

Halbuki sözkonusu bildiri TİKP'li EGO Şube Başkanı tarafından değil, proleter devrimciler tarafından sendika ağalarını teşhir etmek için dağıtılmıştır. Sendika Başkanı Cemal Aslan bu bildiriye saldırarak TİKP'li EGO Şube Başkanını övmüştür.

Yazının ilgili bölümünü gerçeğe uygun olarak bu şekilde düzeltir,özür dileriz.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

BURSA

Doğancı Barajı, Garanti Bankası ve komprador kapitalistlerden Vehbi Koç ortaklığıyla kurulmuştur. İşyerinde 200 işçi çalışıyor. Yetkili sendika, Marmara Tes-İş Sendikasıdır.İşyerinde bulunan patron temsilcisi, işçilere karşı çeşitli baskı yöntemleri uyguluyor. Marmara Tes-İş Sendikası da ondan geri kalmıyor. Bugüne kadar 30 işçi işten çıkarıldı. Çok sayıdaki işçinin günlük ücretine, disiplin cezası adı altında el kondu. Patronun uygulamalarına karşı çıkan devrimci işçiler, birer birer patron tarafından işten atıldı. Marmara Tes-İş yönetimi, her olayda patrondan yana çıkarak, işçilere düşman yüzünü gösterdi. Doğancı Barajında çalışan işçiler gazetemize gönderdikleri mektupta şunları belirtiyorlar: "Marmara Tes-İş yönetimi, bizim haklı taleplerimiz karşısında olanca gericiliği ile patrona tutundu. Bu hainler, işçilerin açlığı, sömürülen emeği ve ardı kesilmeyen iş kazalarında dökülen işçi kanı üzerine, patronla kadeh kaldırıyor, bize yapacağı ihanetin planlarını görüşüyor. 30 işçiye çıkış kapısını göstermede patron kadar aceleci davranarak, bize olan düşmanlığını kanıtlıyor.Biz inanıyoruz ki, mücadelemiz bu sendika ağaları yıkılmadan başarıya ulaşamayacaktır. Daha iyi yaşam koşulları sağlamanın ve işçi sınıfını sosyalizm mücadelesine hazırlamanın bir unsuru olan sınıf sendikacılığı mücadelesine sarılmaya ve bu mücadeleyi örgütlemeye kararlıyız."

MANAVGAT

Oymapınar Barajında 300'e yakın işçi çalışıyor. İşyerinde iş ve can güvenliği yoktur. Patron, işgüvenliği önlemleri almıyor. Tes-İş Sendikasının Başkanı faşist Osman Karamuk çevreden topladığı faşist çeteleriyle işçilere karşı kanlı saldırılar düzenliyor. Patronla birlikte işçi kıyıcılığı yapıyor. Gazetemize mektup gönderen bir grup işçi, bu faşist saldırılardan birini ve 4 işçinin işten atılmasını şöyle anlatıyor: "Üyesi bulunduğumuz Tes-İş yönetimi hiçbir gün bizim mücadelemize güç katmadı. Aksine bizi katletmek için faşist çete grubu örgütledi. Osman Karamuk adındaki bu faşist sendikacı, işyerinde çoğu yabancı olan işçilere karşı, yerli işçileri kışkırtmaya kalkıştı. Alevi ve Kürt olan işçiler aleyhinde alçakça propagandaya girişti. Daha da ileri giderek Manavgat bölgesindeki azılı faşistleri üzerimize saldırttı. Olay yerine jandarma çağırarak, faşistlerin saldırısına uğrayan işçileri karakola attırdı. Jandarma, faşistlerden kimseyi dokunmadı. Saldırganların başında gelenler şunlardı: MHP'li Doğan Taşoluk, Hür-Genç Başkanı Hasbi Önal, Arif Enoş ve Kadir Enoş. Saldırının ertesi günü "can güvenliği" talebiyle direniş kararı aldık. Taleplerimizi bildirmek için patronla görüşmeye giden dört işçiye,işten atıldıkları söylendi. Patron vekili Deniz Oymak ve Tes-İş Sendikasının faşist Başkanı Osman Karamuk, M.Sabri Oğuz, H.Mete, İ.Yalçın ve K. Büyükkaya adındaki işçileri işten attıktan sonra, kalan 300'e yakın işçiyi de tehditlerle işten ayırdılar. Biz gördüklerimizden şu tecrübeyi edindik: Sendika ağalığı yıkılmalı, sınıf sendikası kurulmalı."

Devrimci Basına Özgürlük

Basına yönelik bugünkü saldırıların birinci dereceden sorumlusu hükümettir

Basına yönelik anti-demokratik uygulamalar ve doğrudan saldırılar bir yıldan beri iktidarda bulunan CHP hükümeti döneminde son yılların en üst noktasına çıkmış bulunuyor. Gazetecilerin yazarların ve yazıişleri müdürlerinin soruşturmaya uğraması, yargılanması ve hatta tutuklanıp mahkum edilmesi görülmemiş bir düzeye yükselmiştir. CHP iktidarının günleri bu noktada da MC'yi aratır hale gelmiştir.

Adliye içinde kurulan basın büroları CHP hükümeti tarafından pekiştirilmiş, buralara başta DGM savcıları olmak üzere en gerici savcılar getirilmiştir. Basın savcıları Abdülhamit'in sansür kurulları gibi çalışmakta, ayrım gözetmeden bütün yayın organları, gazeteler üzerinde baskı uygulamaktadırlar. İlerici, devrimci ve yurtsever yayın organları basıldığı gün takibata uğramakta ve toplatılmaktadır. Adliyede kurulan basın büroları ve basın savcıları mahkemelerin üzerine dahi baskı yapmakta, bu savcıların bütün talepleri basın konusunda otorite oldukları gerekçesiyle hemen her zaman mahkemeler tarafından kabul edilmektedir. Savcılar kanunlarda olan anti-demokratik maddeleri en olumsuz bir biçimde uygulamaya ve mahkemelere de böyle uygulatmaya çalışmaktadırlar.

Basına yönelik bu saldırılar yalnızca kanunlarda eskiden beri var olan baskı maddelerine ve düzenin özünde bulunan gerici geleneklere bağlanamaz. Tersine bugün özellikle devrimci basına yönelen saldırıların birinci dereceden sorumlusu doğrudan doğruya hükümettir. Herşeyden önce hükümet ve onun başı Ecevit 'aşırı uçlar' edebiyatı ile topluma anarşinin ve kanlı saldırıların sorumlusu olarak iki ucun bulunduğu izlenimini vermeyi kendine görev edinmiştir. MHP, MİT, Kontr-gerilla ve diğer faşist örgütlerin kanlı saldırıları halkın mücadelesi sonucu ortaya çıktıkça hükümet denge politikasına uygun olarak devrimci ve ilerici çevrelerden de suçlu yaratma çabasına hız vermekte ve bu amaçla aşırı bir çaba göstermektedir. Son olarak İstanbul Siyasi Polis Şefinin bu doğrultuda açıklamasında eskiden beri devrimci ve ilerici çevrelerin suçlanması için basılı yapıldığı açıklaması dahi işlenen hangi boyutlara vardığının en iyi delilidir. Hükümetin bu 'iki uçlu anarşi mihrakları' masalı elbette toplumun her katında psikolojik bir ortam oluşturmaya ve devrimci basının üzerine yöneltilen saldırılar için uygun bir kamuoyu yaratmayı hedeflemektedir.

İkinci olarak hükümetin devrimci basına saldırı için doğrudan ve cepheden verdiği emirlerde hükümetin bu konudaki sorumluluğunun bellibaşlı göstergelerinden biridir. Bunun en açık örneği Başbakan Ecevit'in kısa bir süre önce toplanan CHP Küçük Kurultayında yaptığı konuşmadır. Bu konuşmasında Ecevit, birçok yayın organının adını gizli örgütlerin adlarıyla beraber sıralamış ve elbette bu tutumu ile savcıların harekete geçmesini açıktan istemiştir. Hatırlanacağı gibi bu konuşmada gazetemizin adı da birçok gizli örgütün adının yanında geçmiş ve gazetemiz Halkın Kurtuluşu da Başbakanın ağzından gizli örgüt olarak nitelendirilmiştir.

İmamın yaptıklarına bakan cemaat da elbette saldırganlaşmakta; Başbakanının ağzından çıkan bu sözleri duyan savcılar ve polis şefleri doğrudan devrimci ve ilerici basının üzerine yönelmektedirler.

Bu tür açıktan verilen emirler yalnızca Başbakanın konuşmasıyla sınırlı değildir. İçişleri, Adalet ve Devlet Bakanları sık sık bu tür emirleri halkın gözünün içine baka baka vermekte ve savcıları, polisi basının üzerine saldırması için uyarmaktadırlar. Geçtiğimiz hafta çarşamba gecesi televizyonun haber programında Eskişehir'de polisin devrimci ve ilerici kitle örgütlerine saldırısı ile ilgili verilen haber dahi hükümetin bu siyasetinin hangi noktaya geldiğinin en iyi örneğidir. Her haliyle hükümetin emri ve polisin tertibi ile hazırlandığı belli olan olayda televizyon kameraları Eskişehir'deki kitle örgütlerinde bulunan Parti Bayrağı dergilerini gösterirken polisin açıklamasını veren spiker de Eskişehir'de gerçekleştirilen baskında çok sayıda gizli yayının bulunduğunu söyleyerek "Patri Bayrağı dergisinin gizli bir yayın olduğu" izlenimini yaratarak mizanseni tamamlamıştır. Bu oyundaki yöntem dahi hükümetin bugüne kadar ki uygulamasına uygundur. Son günlerde Parti Bayrağı dergisi Yazışleri Müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanması üzerine gelişen tepkileri önlemek isteyen hükümet ve diğer yetkililer bu tür yöntemlere dahi başvurmaktan çekinmemektedirler.

Basına yönelen saldırıların birinci dereceden sorumlusu olan hükümet bunu uyguladığı diğer yöntemlerle de ispat etmektedir. Başta Adalet Bakanı Mehmet Can olmak üzere Bakanlığın diğer yetkilileri ve hükümetin diğer üyeleri savcıların ve mahkemelerin üzerine baskı yapmakta gizli emirler vermekte ve devrimci basın organlarının toplattırılmasını, bu yayınlara özel baskı uygulanmasını istemektedirler. Gazetemiz bu gizli emirlerden de haberdardır. Böylece mahkemelerin bağımsızlığı, yargının üstünlüğü safsatası bir kez daha iflas etmektedir.

CHP hükümetinin basına yönelttiği saldırılar uyguladığı ve uygulamaya çalıştığı diğer baskı tedbirlerinden ayrı ele alınamaz. CHP'nin şefleri iktidara gelmeden önce özgürlüğün simgesi olarak yanlarında taşıdıkları güvercinlerin kafalarını teker teker kesmektedirler. Ecevit'in omuzunda duran güvencinlerin yerini şimdi hızla şahinler, atmacalar ve diğer yırtıcılar almıştır. Ama hiç şüphe edilmesin ki bu yırtıcıların kafasını da özgürlüğe ve demokrasiye susamış halk kopartacaktır.

ÇAĞRI

Yurtsever Devrimci Öğretmen İl Temsilciler Kurulu toplantısı yapılacaktır.

Tarih : 30 Aralık 1978 Cumartesi saat 9.00

Yer : TÖB-DER-Ankara şubesi

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

AVUKAT HALİL ERALTUĞ

Tutuklamaların amacı dışında kullanılması

"Tevkif" müessesesinin işleyişi ile ilgili olarak görülen yanlış ve maksatlı uygulamanın son örneği Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanmasıyla bir kez daha ortaya çıktı.

"Tevkif" (tutuklama) ancak zorunlu hallerde baş vurulan tedbir niteliğindeki bir hukuki işlemdir. "Tutuklama" ve şartları Ceza Usul Yasası ile Anayasanın 30. maddesinde düzenlenmiştir. Yasalardaki "tevkifi" düzenleyen koşullara uyulmadığı ve keyfiliğe götürüldüğü takdirde tutuklamanın "tedbir" olma niteliği kaybolur, tevkif "ceza" niteliğine kavuşur. Oysa yasalarda "tutuklama" hiçbir zaman "ceza" olarak düzenlenmemiştir.

Son olarak Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanması ile sonuçlanan durum, tutuklamanın amacının dışında "cezalandırma" olarak kullanılmasının en çarpıcı örneğidir. Ayrıca tutuklamanın amacı dışında kullanılmasının ne ilk, ne de son örneğidir. Nuran Saygılı olayında gözlediğimiz uygulamayı daha önce birçok basın mensubunun tutuklanmasında da görmüştük.

TUTUKLAMANIN ŞARTLARI:

Tutuklamaya ancak zorunlu hallerde başvurulmasının bir Anayasal düzenleme olduğunu belirtmiştik. Ayrıca tutuklamanın şartları, Ceza Usul Yasasında sıkı kayıt ve şartlara bağlanmıştır. Yasa ancak şartların gerçekleşmesi halinde tutuklamaya izin vermiştir.

Tutuklamanın şartları ise şöyledir:

1) KAÇMA ŞÜPHESİNİ GÖSTEREN OLAYLARIN BULUNMASI :

Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı için bu şartın gerçekleşmediği açıktır. Çünkü Nuran Saygılı, Cumhuriyet Savcılığı Basın Bürosunun daveti üzerine gidip ifade vermiştir. Kaçacak bir kişinin kendi rızası ile ifade vereceği düşünülemeyeceğine göre bu ihtimalin olmadığı gerçeği kendi başına ortaya çıkar. İsnat edilen suçun ağır cezalık olmasının bu şartlarda önemi yoktur. Olayımızda olduğu gibi, kişinin kaçmayacağına dair var olan delilleri yargıç incelemeli ve aynı sonuca varmamalıdır.

Bu konuda gözden uzak tutulmaması gereken bir diğer durum, kişinin Nuran Saygılı gibi sabit ikametgah sahibi olmasıdır.

2) DELİLLERİ KARARTMA ŞÜPHESİNİ GÖSTEREN OLAYLARIN BULUNMASI

Delillerin karartılması, değiştirilmesi ve yok edilmesinin şartları basın yoluyla işlendiği iddia edilen suçlar için hiçbir zaman sözkonusu değildir. Çünkü delil, basılı eserdir, gazetedir, dergidir, bildiridir. Bu tür basılı eserler ise yıllarca saklanabilir, delil olma özelliğini kaybetmezler.

PARTİ BAYRAĞI dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürünün tutuklanmasına neden olan delil ise PARTİ BAYRAĞI dergisinin kendisidir. Bu dergilerin nüshalarından kafi miktarda savcıların ve yargıçların ellerinde vardır. Durum böyle olunca basın suçundan yargılanan bir gazeteci için delilleri yok etme ve karartma durumunun olamayacağı gerçeği de kolaylıkla ortaya çıkar.

3) BELLİ BAZI SUÇLARIN İŞLENMİŞ OLMASI

Yasa "suç" devlet veya hükümet nüfuzunu kıran veya memleket asayişini bozan fiillerde bulunur veyahut adabı umumi aleyhine olursa", tutuklama yapılabileceğinden söz etmiştir. Yazıda "adabı umumiye" aykırı suçun işlenmesine siyasi bir yayın olması nedeniyle imkan yoktur. "Memleket asayişini bozan suç olması" da mümkün değildir. Yazı normal gazetecilik kuralları içinde kendisine gelen bir mektubun yayınlanmasından ibarettir. Ayrıca "memleket asayişi" kavramı da çok soyuttur. Ve ciddi bir neden değildir. Çünkü aynı nitelikteki suçları ihlal ettiği (TCK 142 /1) iddia edilen yüzlerce kişi Ağır Ceza Mahkemelerinde tutuksuz olarak yargılanmaktadır.

Açıkça görüleceği gibi Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri, Müdürü Nuran Saygılı' hakkında verilen tutuklama, tutuklamayı tedbir olarak düzenleyen yasaların genel esprisine aykırıdır. Bu nedenle tutuklama kurumu bir kez daha amacının dışında "ceza" unsuru olarak kullanılmıştır.

Nuran Saygılı'nın tutuklanması olayında bir diğer hukuka aykırı durum ise Cumhuriyet Savcılığının, Nuran Saygılı'nın ifadesinin alınmasından önce bilirkişiye başvurmuş olmasıdır.

Gerekçe Ceza Usul Yasası hazırlık soruşturması sırasında ancak gecikmede tehlike varsa savcıya bilirkişiye başvurma yetkisini istisnai olarak vermiştir. (CMUK 66/2) Oysa Nuran Saygılı'nın tutuklanması ile sonuçlanan davada savcının usul hükümlerine göre bilirkişiye başvurma yetkisi yoktur.

Yukarıda belirttiğimiz gibi delil olarak kabul edilen Parti Bayrağı Dergisi delil olma özelliğini yıllarca korur. Eğer bu konuda bilirkişiye başvurulacaksa bunu yapmaya son soruşturmayı yürüten mahkeme yetkilidir. Cumhuriyet Savcılığı hazırlık soruşturması sırasında siyasi karakterleri belli bir bilirkişiye baş vurmakla yargıçları etki altında bırakma durumuyla yüz yüze getirebilir.

Açıkça görüleceği üzere yasanın kabul etmiş olduğu ilkelerin dışında bir işlemle Nuran Saygılı tutuklanmıştır. Bu durumdu tutuklamanın "keyfi" olarak yapıldığı izlenimi uyandıran birçok neden var

...n üzerindeki çağdışı baskının arttığı bir ortamda çok şey söylenebilir. Fakat bu konudaki sözlerimi Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesinin bir maddesiyle bitirmek istiyorum: Hem çok kısa bir süre önce 30. yılını kutladığımızda herkesin ona sahip çıkmakta yarıştığı Beyanname. İşte bu Beyannamenin 9. maddesi şöyle demektedir: "Kimse keyfi olarak yakalanamaz, tutuklanamaz ve sürülemez."

İstanbul Dev-Genç, DÖB, YDB, İYDGD:

PARTİ BAYRAĞI YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Nuran Saygılı serbest bırakılmalıdır

İstanbul'daki dört gençlik örgütü ortaklaşa yaptıkları açıklamada basına yönelen saldırıları kınamışlar ve Nuran Saygılı'nın tutuklanmasını protesto etmişlerdir. İstanbul Dev-Genç, DÖB, YDB ve İYDGD'nin bu konudaki açıklamaları şöyledir:

"Hakim sınıfların emekçi halka yönelttiği saldırılar halkın mücadelesini yansıtan yurtsever, devrimci basına da yönelmektedir. Son olarak PARTİ BAYRAĞI Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanması bunun bir örneğidir.

"Seçim propaganlarında bol keseden fikir özgürlüğü vaat eden, 141 ve 142. maddelerin kalkacağından söz eden CHP hükümeti, bugün söylediklerinin tam tersini yapmaktadır. Emekçi halkımız artık CHP'nin de gerçek yüzünü görmüştür. CHP, halkın mücadelesinin önünde bir engeldir. Bunu her uygulamasıyla göstermektedir.

"Biz demokratik kuruluşlar olarak yurtsever, devrimci basın üzerinde yoğunlaşan bu saldırıları nefretle kınıyoruz. Parti Bayrağı Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı ve halen tutuklu bulunan tüm yurtsever devrimci yazıişleri müdürleri derhal serbest bırakılmalıdır."

Basına yönelen saldırılara tepkiler

«Parti Bayrağı»nın Yazı İşleri Müdürü tutuklandı

HALKIN DURUMU

İstanbul Barosu, basın affının ivedilikle çıkarılmasını istedi

180 AVUKATIN TEPKİSİ

Usumi: «Basın affıyla ilgili yasa önerisi Meclis gündemine girdi»

ANKARA, THA

İstanbul Barosu Genel Kurulu kararlarında, bütün partiler basın affı için çalışmaya çağırıldı

İSTANBUL (AA)

Parti Bayrağı dergisinin Yazişleri Müdürü 142'den tutuklandı.

Haberleri 8. Sayfada

DEMİREL:

TYS, HUKUM KESİNLEŞMEDEN YAZI İŞLERİ SORUMLULARININ TUTUKLANMASINI KINADI

Bu da "umut" kuyruğu

Bu insanlar bu kez ne sigara, ne gaz, ne de ülkedeki yoklar listesindeki başka bir şey için kuyruğa girmişler. Bu Milli Piyango'nun "umut kuyruğu". Yarınlarından emin olmayan, yaşam koşullarının dayanılmaz kıskaçları arasında ezilen insanları, uyutmak için yeni bir "UMUT".

Bu düzenin neresinde hak ve eşitlik var ki zindanlarda olsun

1978 yılının aralık ayındayız. 1803 Sayılı 'Bazı suçların affı ile ilgili' Yasa ise 1974 yılının mayıs ayında Meclislerden çıktı ve yürürlüğe girdi. Demek ki aradan tam tamına 4 yıl 7 aylık bir süre geçmiş, Ama bu süre içinde dahi yetkililer yasanın yarattığı onlarca eşitsiz durumu ortadan kaldıramadılar. Kimine Af Yasası 12 yıllık bir indirim sağladı. Bunlar aftan hemen sonra tahliye edildi. Kimi suçlara, milletvekillerinin paşa gönülleri öyle istedi diye 5 yıllık indirim sağlandı, böyleleri bu eşitsizliği ortadan kaldırmak için aylarca hatta yıllarca uğraşmak zorunda kaldılar. Bunlardan bazıları yıllarca sonra tahliye edildiler. Sözde eşitlik Anayasanın en temel ilkesiydi ama aynı durumda olan iki mahkum bile çıkan bir yasadan eşit şekilde yararlanamadı.

Evet Af Yasası Meclislerden çıkalı beş yıla yakın bir süre geçti ama şu meşhur 1803 Sayılı Yasadaki eşitsizlikler henüz giderilmiş değil. Bunlardan en önemlisi yüzlerce mahkumu ilgilendiren ömür boyu hükümlülerin durumu. Belki bu sorunu onlarca kez yazdık ama eşitsizliği giderene kadar yazmaya devam edeceğiz.

Bilindiği gibi 1803 Sayılı Af Yasası ömür boyu hapis cezasına çarptırılanlarla, geçici süreler için hapis cezasına mahkum olanların cezalarından yapılan indirimin uygulanmasında ikili bir durum ve uygulama yarattı. Bu haksız ve eşit olmayan uygulama sonucu ömür boyu hükümlüler aleyhine ortalama 4 yıllık bir fark doğdu.

Mahkumlar, aileleri, avukatları beş yıla yakın bir süredir bu eşitsizliğin giderilmesi için didinip durdular. Mahkemelere başvuranlar, ortada yüzlerce örnek olmasına rağmen hakimlerden 'bunun kendi işleri olmadığı' yolunda cevaplar aldı. Oysa bundan önce aynı durumlarda olan başka tür cezalara çarptırılmış mahkumların cezaları çeşitli mahkemeler tarafında ya yasadaki genel hükümlere uygun olarak indirilmiş ya da bu mahkemeler Anayasa Mahkemesine başvurarak eşitsizliğin düzeltilmesini talep etmişlerdi. Ve genellikle haksızlık açıkça görüldüğünden Anayasa Mahkemesi tarafından ortadan kaldırıldı. Ama aynı mahkemeler ömür boyu hükümlülerin durumuna bakmayı 'kendilerini ilgilendirmiyor' gibi garip gerekçelerle reddettiler. Adalet Bakanlığı yetkilileri ise bu tür başvuruları incelemeye bile zahmet etmediler. Nihayet yıllar süren uğraşlardan sonra bu yaz Adalet Bakanlığı sözde bağımsız mahkemelerimizin kulağını büktü ve bunlardan beşi sözkonusu durumla ilgili olarak Anayasa Mahkemesine başvurdu. Arkası kalınlar ise bunu bile beklemeden mahkemelerden aldıkları kararlarla tahliye oldular. Ceplerinde parası, Adalet Bakanlığında veya meclislerde yakın dostu olmayanlar ya da 12 Mart hükümlüleri gibi siyasi nitelikleri olanlar ise yine Anayasa Mahkemesinin kararını bekliyorlar.

Adalet Bakanlığı yetkililerine durumlarıyla ilgili soru soran mahkumların düne kadar aldıkları cevap "Bizim elimizden bir şey gelmez. Hiçbir mahkeme sizi tahliye etmiyor veya Anayasa Mahkemesine başvurmuyor"du. Daha sonra bunun yerine "Anayasa Mahkemesinin üyeleri eksik toplanamıyor." cevapları verilmeye başlandı. Peki son iki aydır eksik olan nedir? Anayasa Mahkemesine başvuru hazır, Anayasa Mahkemesinin üyeleri de tamam. Ayrıca Mahkemenin gündeminin birinci sırasında bu konunun olması gerekiyor. Ama yine de ömür boyu mahkumların durumunda bir değişiklik yok.

Siz bu düzenin yeminli savunucuları! Bu düzenin hakkaniyet ve eşitlik dolu olduğunu gidin de emekçilerin külahlarına anlatın...

DUYURU

Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlara,

Mühendis ve mimar odalarının kongreleri Ocak 1979'da yapılacak ve bunu takip eden ay içinde Genel Merkez Kongresi gerçekleşecektir. Bütün yurtsever ve devrimci mühendis ve mimarların kongre çalışmalarına katılması doğrudan doğruya örgütümüzün geleceğini ilgilendiren bir sorundur.

6 Ocak 1979 Cumartesi günü saat 11.00'de Tüm Sağlık-Der Genel Merkez Lokalinde yapılacak toplantıya il, bölge ve oda temsilcileri katılmalıdır.

Yeni mezun mühendis ve mimar arkadaşlar, odalardaki çalışmaları küçümsemeyerek mutlaka odalara kayıtlarını yaptırmalıdırlar.

YURTSEVER, DEVRİMCİ MÜHENDİS VE MİMARLAR

HALKIN KURTULUŞU YAYINLARI

(YASAKLANDI)

Ne için mücadele ediyoruz?

PARTİ BAYRAĞI

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

SINIF SENDİKACILIĞI ÜZERİNE

DEVRİMCİ YOL DERGİSİNİN GENEL ELEŞTİRİSİ

10. Sayı ÇIKTI

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

46. Sayı çıktı

LİSELİ BİRLİKLERİ FEDERASYONU İÇİN İLERİ

YÜKSEK ÖĞRENİM YASA TASARISI KONUSUNDA İGD VE TÜM DEV-GENÇ'İN GÖRÜŞLERİNİN ELEŞTİRİLERİ

FAŞİST BASKI VE TERÖRE RAĞMEN GÜÇLENEN MÜCADELE

DÜZELTME

Gazetemizin 140. sayısının 6. sayfasında "Stalin'in Semiç'le Tartışması ve 'Üç Dünya Teorisi" başlıklı yazının başlangıcında olması gereken Lenin'den bir alıntı, teknik bir hata nedeniyle düşmüştür.

Bu durum anlam eksikliğine de yol açtığından alıntıyı bir kez daha yayınlıyoruz. Özür dileriz.

"Eskiden burjuvazi milletlerin önderi sayılırdı; milletlerin haklarını ve bağımsızlığını korur, bunu 'her şeyin üstünde' tutardı. Şimdi bu 'milli ilkeden' eser kalmamıştır. Şimdi burjuvazi milletlerin haklarını ve bağımsızlığını dolar karşılığında satmaktadır. Milli bağımsızlık ve milli egemenlik bayrağı bir kenara atılmıştır."

(V.I.LENİN)

DUYURU

GAZETEMİZİN GENÇLİK EKİNİN 47. SAYISI 1 OCAK 1979 PAZARTESİ GÜNÜ ÇIKACAKTIR

Bu kan

Baş.ta.sa.1'de

yaptıkları saldırıyla onlarca kişinin canına kıydılar, yüzlerce kişiyi yaraladılar, binlerce ev ve işyerini ateşe verdiler. Sivil faşist çetelerin bu kanlı katliamına polis ve jandarma da en azından olaylara hiçbir müdahalede bulunmamakla yardımcı oldu. Faşist çeteler saldırıları boyunca polis ve jandarmadan hiçbir karşı müdahale görmeden katliamlarını sürdürdüler.

Kanlı tertip başlamadan kısa bir süre önce Kahramanmaraş'a başka illerden çok sayıda faşist komandoların getirilmiş olması, tertibin çok önceden düzenlendiği ve uzun bir süredir hazırlıklarının yapıldığını göstermiştir. Tıpkı Malatya, Sivas ve Elazığ gibi MHP ve Kontr-gerilla, Maraş'ı da kanlı tertiplerini gerçekleştirecek bir bölge olarak çok önceden tespit etmişti. Özellikle son bir yıldır bu ilde ortaya çıkan bütün olaylar bu gerçeği ortaya çıkarmıştı. ETKO çetesinin faaliyetleri, kanlı cinayetler, MİT ve Kontr-gerillanın hemen hemen açıktan yürüttüğü bütün çalışmalar son kanlı olayların birer provası niteliğinde idi.

Son olaylarda bu faşistler yine eski silahlarını kullanmışlar ve mezhep ayrılığı üzerine inşa ettikleri tertiplerini sonuca götürmüşlerdir. Emniyet ve Valilik geliyorum diyen olayların karşısında hiçbir tedbir almayarak başka birçok yerde olduğu gibi tertibe doğrudan yardımcı olmuşlardır. Yalnızca bu olay bile faşizmi bir avuç gözü dönmüş MHP'li ve Ülkü Ocaklıdan ibaret gören anlayışı bir kez daha yere çalmıştır.

CHP iktidarı bu nitelikteki birçok olayda olduğu gibi yine katliamın sorumlusudur. Birincisi geliyorum diyen tertibe gözlerini kapayarak faşistlerin işlerini kolaylaştırmıştır. İkincisi hükümet, Kahramanmaraş'taki bütün tertipçiler, katiller ortada dururken, onların üstüne yürümeyerek, hatta suçlarını gizlemelerine yardımcı olarak da bugünkü kanlı katliama ortak olmuştur.

Faşistlerin kanlı oyunu bir gün önce öldürülen iki öğretmenin cenaze törenine yönelttikleri saldırıyla başlamıştır. Yalnızca bu olay bile onlara bu saldırı için kimin cesaret verdiğini göstermektedir. Daha sonra bir ay önce 20 Kasım'da İstanbul'da hükümetin polisi iki devrimci gencin cenaze törenine saldırarak yüzlerce kişiyi tutuklamış, coplamış hatta kurşunlamıştır. Olayın ertesinde İstanbul Emniyet Müdürü gazetelere verdiği demeçte hükümetten aldığı güçle artık cenaze törenlerini yasakladıklarını açıklamıştır. İşte faşist çetelerin Kahramanmaraş'ta yaptığı da hükümetin ve emniyet müdürünün İstanbul'da yaptıklarından farklı değildir. Bu kanlı katiller bu konuda kendilerine hükümeti örnek almışlar ve iki öğretmenin cenaze törenlerini kendi güçlerine dayanarak yasaklamışlardır.

Olayın ardından Ecevit'in aldığı tutum da ibret vericidir. Onlarca kişinin canına kıyan katillere elini uzatmakta ve barış çağrısı yapmaktadır. Üstelik aynı konuşmasında faşizme karşı aktif mücadelenin bu kanlı olaylara yol açtığını da ekleyerek ihanetini bir kez daha belgelemiştir.

Kanlı katliamın sorumluları da, onlara omuz verenler de yardımcı olanlar da eninde sonunda döktükleri veya dökülmesine neden oldukları kan denizinde boğulacaklardır. Tarih mutlaka hükmünü yerine getirecektir.

1979 Mali

Baş.ta.sa.1'de

misyonunda görüşülmeye başlandı. CHP hükümetinin yeni Bütçe Yasa Tasarısı, komisyonlardan ve parlamentodan aynen geçtiği takdirde yeni mali yıl başından itibaren yürürlüğe girecek ve 1980 Mart başına kadar mevcut hükümetlerin ekonomi-politikasının kalkış noktası olacaktır.

İşbaşındaki hükümetler tarafından hazırlanarak uygulamaya sokulan bütçeler egemen sınıfların ve emekçi halk kitlelerinin bir yıllık yaşantısında önemli bir yere sahiptir. Bütçeler, hükümetlerin ekonomi-politikalarını yansıtan önemli belgelerdir. Bir yıl süresince uygulanacak ekonomi-politika bütçelerde en özet şekliyle ortaya konmaktadır. Hükümetler, emekçi sınıflara nasıl bir yaşantı vaat ettiklerini, egemen sınıflara neler vereceklerini bütçede açıklıkla ortaya koyarlar ve bir yıl süreyle bu politikayı uygularlar.

Bugün CHP reformist hükümetinin hazırlayarak parlamentoya sunduğu yeni Bütçe Yasa Tasarısı özünü 4. Beş Yıllık Plandan almaktadır. Bütçe, bu planın bir yıllık bir kesit içerisindeki uygulanmasından ibarettir.

Tıpkı 4. Beş Yıllık Kalkınma Planı olduğu gibi, yeni Bütçe Yasa Tasarısı da egemen sınıfların kârına kâr katarken, emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürü ve soygunu daha da artırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri açısından ele alındığında 1979 Yılı Mali Bütçe Tasarısının özeti enflasyon, zam, işsizlik ve vergidir.

BÜTÇE, YENİ ZAMLARIN HABERCİSİDİR

Bilindiği gibi 1978 Yılı Bütçesi denk olmayan, açık veren bir bütçe olmuştur. Bu durum, halk üzerindeki egemen sınıfların sömürü ve soygununu daha çok artıran bir etken olmuştur. Bugün hükümet tarafından parlamentoya sunulan yeni bütçe de açık veren bir bütçedir. Üstelik bu yeni bütçe tasarısı, geçtiğimiz yılın bütçesine göre % 40'ın üzerinde artırılmaktadır. Bütçedeki bu artış ve yeni bütçenin getirdiği açık nasıl kapatılacaktır? Bütçedeki bu fazlalık nasıl ve hangi kaynaklardan sağlanacaktır? Elbette ki en başta temel tüketim mallarına yeni ve yüksek oranda zam yapılarak... Zaten hükümet, bütçeyi hazırlarken 1979 yılı içinde de yüksek enflasyon oranının geçerliliğini koruyacağını varsaymıştır. Yeni Mali Yılı Bütçe Tasarısı ile egemen sınıfların politikasını uygulayan CHP reformist hükümeti, temel tüketim mallarına yeni zamlar yapacağını şimdiden ilan etmektedir. Hatta bu politika daha yılbaşı gelmeden uygulamaya konulmuş birçok temel tüketim maddesine yeni zamlar yapılmaya başlanmıştır. Böylece CHP reformistleri, bütçe fazlalığının ve açığı- [illegible]

milyar liraya yükseltilmektedir. Bu durumda geçen yıla oranla getirilen yeni vergi yükü 80 milyar lira dolayındadır. Bugün mevcut vergilerin % [illegible]'ını işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri ödediğine göre, 1979 Bütçe Tasarısı ile getirilen ek vergi toplamının 72 milyar liradan fazlasını emekçi halk kitleleri ödeyecektir. Zaten bugün parlamento gündeminde bekleyen Vergi Yasa Tasarısı da emekçiler üzerindeki vergi gelirlerini artırmayı hedeflemektedir ve bu amaca uygun olarak hazırlanmıştır.

BÜTÇE, İŞSİZLİĞİN ARTACAĞINI MÜJDELİYOR

Yeni Bütçe Tasarısı ile yatırımlara ayrılan para toplamı sınırlandırılmaktadır. Bu durumda yatırımların sınırlandırılmasıyla, bugün bir çığ gibi büyümekte olan işsizler ordusu daha da artacak ve toplu işten çıkarmalar artacaktır. Üstelik yeni Bütçe Tasarısı ile yıllık toplam kadro artışının % 2 ile sınırlandırılması öngörülmüş ve Bakanlar Kuruluna yeni kadro vermeksizin kadro iptal yetkisi tanınmıştır. Bunun anlamı, en açık bir şekilde, Kamu İktisadi Teşebbüsleri'nden toplu işten çıkarmalar konusunda hükümete yetki verilmesidir.

BÜTÇE, EMEKÇİLERİN GELİRİNİ DONDURUYOR

Egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile hazırladığı yeni Bütçe Tasarısı, emekçi sınıflara zam, enflasyon, işsizlik ve vergi getirirken, bunun yanında da emekçi kitlelerin gerçek gelirini [illegible]

Çin revizyonistleri

Baş.ta.sa.1'de

[illegible] rasında 1 Ocak 1979 tarihinde diplomatik ilişkiler kurulacaktır. Çin Halk Cumhuriyetinin, kurulduğu 1949 yılından bu yana ABD ile diplomatik ilişkisi yoktu. Ortak bildiriye göre, Deng Siao-ping 1979 başında Vaşington'a bir resmi ziyaret yapacaktır. Bu bildiri üzerine Çin Devlet Başkanı Hua Guo-feng 1976'dan bu yana ilk kez bir basın toplantısı düzenledi. ABD-Çin arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasını tarihi olay olarak niteledi. Sovyetler Birliği'nin de aynı yolu izleyerek ABD ile ilişkilerini normalleştirmiş olduğunu belirtti.

ABD-Çin diplomatik ilişkilerinin resmen kurulması 1972'de ABD Başkanı Nikson'un Çin'i ziyaret etmesiyle atılan adımların bugün vardığı noktadır. Amerikan emperyalizmi, Çin ile diplomatik ilişkiler kurarak uşağı olan Tayvan yönetiminin hoşnutsuzluğunu da göze almıştır. Bu anlaşma, Amerikan emperyalizminin çıkarlarını ve Çin revizyonist yönetiminin 20 yıl içinde bir süper devlet olma emellerini birleştirmektedir.

KRUŞÇEV'İN "SÜPER DEVLET OLMA" EMELLERİNİN YOLU

Çin revizyonistleri ve yardakçıları bu anlaşmayı türlü türlü yalanla güzel göstermeye çalışıyorlar. 'Üç Dünyacı' revizyonistlere bakılırsa, bu, halkların bir zaferidir. Amerikan emperyalizminin sözde dişlerinin döküldüğünü gösteren bir kanıttır. Gerçek bu mu? Daha dün Deng Siao-ping şunları söylemedi mi! "Çin'i yüzyılın sonuna kadar modern bir devlet haline getireceğiz." Bu anlaşma, halkların Amerikan emperyalizmine indirdiği bir darbeye hiç benziyor mu?

Gerçekte bu ortak bildiri, Deng Siao-ping'in belirttiği gibi Çin'in "hatta 1. dünyanın yarısı, yani ABD ile" birleşmesidir. Aynı zamanda "İkinci Dünya ile Üçüncü Dünyanın iki süper devlete karşı birleşmesi" demagojisinin iflasıdır. Çinli revizyonistler, bazen, Avrupa emperyalistleri ile iki süper devlete karşı birleşmeyi savundular. NATO'yu Amerika'nın dışında ve karşısında bir güç olarak gösterdiler. Çinli revizyonistler, sözde Avrupa Birliği yalanına da sarıldılar. Ama şimdi olan biten nedir? Çin revizyonist yönetimi, Amerikan emperyalizmi ile dip- [illegible]

sermayesi Çin'e akarken Deng Siao-ping, Carter'la kucaklaşmaya hazırlanıyor. Ancak ortak bildiri, ekonomik, siyasi, kültürel "birleşme"nin kaçınılmaz parçasını da hazırlıyor. Çin revizyonist yönetimi ile Amerikan emperyalizmi arasında bir askeri ittifak çok mu uzak?

Hua-Deng kliği, Japonya ile Amerika arasındaki askeri anlaşmaları destekledi. Amerikan emperyalizmini, nötron bombası yapmak ve bütün insanlığı yok etmek için özellikle teşvik etti. Amerika'nın Japonya'ya nükleer silahlar vermesini destekledi. Çin-Amerikan askeri ittifakının tohumları dünden atılmıştır.

Çinli revizyonistler, uzun zamandır NATO'yu destekliyorlar. NATO, Amerikan emperyalizminin güdümünde bir askeri ittifaktır. Dünya ve Avrupa halklarına düşman bir saldırgan pakttır. Çin, bu halklara düşman ittifak içinde daimi gözlemci durumundadır. Çin yetkilileri, söz hakkına sahip olmadan NATO'nun istedikleri toplantısına katılmaktadırlar. NATO Genel Sekreteri Amerikan generali Luns'un sözleri çok açık: "Çin 16. NATO üyesidir." Amerika ile Çin arasındaki askeri ittifakın temelleri atılmıştır bile.

Ekonomik ilişkiler elbette silah "yardımı" ve satışına kadar gidecektir. Amerikan silah tekelleri, şimdiden yolcu uçakları satarak Çin pazarına girdiler. Yolcu uçağı Boeing'e açık Çin Seddi, yarın savaş uçağı Fantom'a niçin kapansın?

Elbette böylesi bir ittifak Çin'in süper devlet olma emellerinin parçasıdır. Savaş kışkırtıcılığı yapan Çinli revizyonistler, aynı zamanda hızla silahlanıyorlar. Hegemonya mücadelesinde yer almak için "müttefik" Amerikan emperyalizminin silah "yardımları" hiç geri çevrilir mi?

EMPERYALİSTLER VE SOSYAL-EMPERYALİSTLER "ANLAŞMA"NIN YANINDA

Çin ile Amerika arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasını kim destekliyor? Bütün batılı emperyalistler! Carter, ortak bildiriyi açıklamadan önce Japonya Başbakanı ile telefonda konuştu ve onayını aldı. Federal Almanya Başbakanı Schmidt ve Fransız yetkilileri memnun olduklarını belirttiler. Yugoslavya ve Romanya da alkışçılar arasında. Çin revizyonistlerinin Balkanlar'da savaş kışkırtıcısı planlarının yoğunlaşmasının aracı olan bu iki ülke yönetimleri, savaş kışkırtıcısı bir ittifakı alkışlıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalizminin tutumu nedir? Aydınlık yazarları, bu konuda da burjuvazinin dipsiz yalan çukuruna düştüler. Aydınlık'a bakılırsa "anlaşma Sovyetler Birliği'nde şok etkisi yapmıştır". Oysa TASS Ajansı, yorumunda anlaşmayı olumlu bulduğunu belirtti. Carter'ın kendisi, Brejnev'le görüştüğünü ve Sovyet yönetiminin anlaşmaya karşı çıktığını öğrendiğini, bütün dünyaya duyurdu. Aydınlık, hangi yalana sarılsa, Amerikan-Sovyet-Çin emperyalistlerinin halklara düşmanlıkta birleşebildiklerini gizleyemiyor. Çin-Amerikan diplomatik ilişkilerinin resmen kurulması, savaş kışkırtıcısı ve halklara düşman öz taşıdığı içindir ki bütün batılı emperyalistler ve Sovyet sosyal-emperyalistleri tarafından olumlu bulunmuştur.

Gerçi Tayvan yönetimi bu anlaşmaya karşı çıkıyor. Amerikan emperyalizmi, Çin revizyonistleriyle işbirliği uğruna, uşağı Tayvan faşist yönetimini kenara itti. Ancak Amerikan emperyalizmi Tayvan'dan çekilmemiştir. Tayvan, bugün de Amerikan emperyalizminin yarı-sömürgesidir.

[illegible]

çok yönlü karşı-devrimci ittifakın somut örnekleridir. Çin revizyonizmi, bir süper devlet olma emelleri uğruna Amerikan emperyalizmi ile askeri ittifakın temellerini sağlama oturtuyor. Amerikan emperyalizmi ile işbirliği ve savaş kışkırtıcısı siyaset izleyen Çinli revizyonistler, Çin halkına karşı da düşmanlığı sürdürüyorlar. Emperyalist sermayeye kapıları açmak, emperyalist propagandaya da açılmakla at başı gidiyor. Çinli revizyonistlerin, günlük yayın organı Renmin Ribao "bütün düşünceler serbestçe ifade edilmelidir" fikrini savunduğu bir makale yayınladı. 10 milyar dolar sermaye ihraç eden emperyalizm, Çin'e hangi "özgür düşünce"yi getirecek?

Çin-Amerikan diplomatik ilişkilerinin resmen kurulması, karşı-devrim yolunda atılmış yeni ve ileri bir adımdır. Ekonomik, siyasal, kültürel alanlarda Amerikan emperyalistleri ile Çin revizyonistleri arasındaki ilişkilerin bir askeri ittifaka doğru hızla ilerlemesidir. Süper devlet olma emelleriyle gözü dönmüş Çin revizyonist yönetimi, Kruşçevlerin vardığı yere doğru hızla koşmaktadır. Dünya halklarının ve Çin halkının bu karşı-devrimci ittifaktan kazanacağı hiçbir şey yoktur.

Faşizm ve

Baş.ta.sa.8'de

ve bu hakları elde etmek, hayat pahalılığına, işsizliğe, sefalete karşı mücadele etmek ve özellikle son dönemlerde sık sık [illegible]

sizm-Leninizmin önderliğinde doğru bir siyasi çizgi ve kurtuluş yolu gösterilmedikçe, anarşizm sona erdirilemez. Anarşist- [illegible]

Anarşizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadeleden ayrılamaz

Marksist-Leninistler, anarşizme karşı mücadeleyi sadece ideolojik alanla sınırlı tutmamalıdırlar. Anarşizmin sözde anti-faşist mücadelesinin karşısına, pratikte gerçek anti-faşist mücadeleyi çıkarmak anarşizme karşı mücadelenin de temelini oluşturur. Kitlelerin bugünkü durumda faşizme karşı grev, miting, yürüyüş, boykot vb. eylemlere girmesi ve faşist saldırılara karşı her türlü araçla direnerek kitlesel savunmayı geliştirmesi ve dolayısıyla faşizmi geriletmesi anarşizmin sahte etkinliğini kıracaktır. Kitlesel mücadelelerden kopuk bir grup anarşistin bireysel terörizminin pan zehiri ve devrimin gelişmesini önleyen girişimlerinin karşıtı kitle mücadeleleridir.

Maceracılığın sözde anti-faşist mücadelesinin karşısına, kitlesel anti-faşist mücadeleler çıkarılmadıkça ve kitleler bu doğrultuda örgütlenip seferber edilmedikçe anarşistlere kızarak bir yere varılamaz. Çünkü anarşizm sosyal bir temele dayanır ve o sosyal sınıf varlığını ülkemizde kuvvetli bir şekilde sürdürmektedir. Revizyonizmin bu konudaki şarlatanlığını altetmek bugünkü önemli görevlerimizden biridir. Küçük-burjuvaziye Mark- [illegible]

[illegible] karşısında pasifizmi ve teslimiyeti önermek, kitle mücadelelerinin dışında faşist devlete dayanarak faşizmi ezdirmeye (!) çalışmak anarşizmin etkinliğini kıramaz. Bunun için anarşizme karşı mücadele, revizyonizme karşı mücadeleden ayrılmaz. Ve revizyonizmin etkinliği kırılmadıkça anarşist hareketlerin yaygınlaşması da önlenemez.

(*)Bizim bu bakış açımızı sözde "proleter devrimci kültür cephesini"(!) yaratma peşinde koşan "ünlü sanatçılar" şiddeti reddetmek olarak yorumluyorlar. Reddettiğimiz bir grup aydının kitlelerden kopuk terörizmini gözardı edebilmek için, faşizme karşı şu veya bu biçimde kitlesel silahlı direnişleri de reddettiğimiz anlamını çıkarmaya çalışıyorlar. Hem de şimdiye kadar çıkan bu tip mücadeleler içinde proleter devrimci militanların en ön safta çarpıştığı bir gerçekken... Devrimci şiddetten, anarşizmi; bir grup aydının kitlelerden kopuk bireysel terörünü anlayanların, Halkın Kurtuluşu'nun Marksist-Leninist şiddet anlayışını, şiddetin reddi olarak ele almalarından doğal ne olabilir? Örneğin Debray benzeri burjuva aydınlarının birtakım anarşist fikirler üreterek çeşitli anarşist ve maceracı gruplara yol gösterdikleri gibi... Debray özentilerine söyleyeceklerimiz: Anarşist şiddet anlayışını ve Debray özentiliğini terk etmeleri, en azından proleter devrimci hareketin önünde durmayı çalışmamalarıdır.

Kıbrıs'ın

Baş.ta.sa.1'de

çevresi, kararı tanımayacaklarını, bağlayıcı olmadığını belirttiler. Amerikan emperyalistleri ise, yeni bir karar tasarısı için Türk ve Yunan [illegible]

etmemektedir. Amerikan emperyalistleri ise, şimdi ne olduğu belirsiz bir yeni öneri hazırladıklarını söylüyorlar. ABD Dışişleri Bakan [illegible]

[illegible] Birleşmiş Milletler kararı karşısında Kıbrıslı faşistlerden Denktaş bağırıp çağırıyor. Ancak Kıbrıs'ın Türk milliyetinden halkının Denktaş yönetimine karşı hoşnutsuzluğu da giderek kabarmaktadır. Grev ve direnişler artarken, Denktaş'ın başkanı olduğu partiden istifalar çoğaldı. Gayrimeşru Kıbrıs Türk hükümeti istifa etti. Kıbrıs halkı, Denktaş ve hempalarının, emperyalistlerin uşağı olduğunu bilmez mi? Yolsuzluk, kaçakçılık, işgal altındaki topraklara ve mülklere el koyma ile hem Türk kompradorları ve faşist generalleri, hem de Denktaş ve çevresi iyice zenginleşmiştir. O Denktaş ki, zamanında İngiliz emperyalizminin savcılığını yapmıştır. Kıbrıs'ın İngiliz sömürgesi olarak kalmasına çalışmıştır. Denktaş gibileri Kıbrıs halkını temsil [illegible]

[illegible] lacağı uluslararası bir toplantı düzenlemek ve böylece Kıbrıs'ın geleceğini belirlemek! Brejnev revizyonizminin önerisi, Kıbrıs halkının kendi geleceğini kendisinin belirlemesi değil, tam tersidir. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Sovyet sosyal-emperyalistleri, Doğu Akdeniz'de de yayılmacı emeller peşindedir. Sunulan Sovyet planı, Kıbrıs halkının pazarlık masasına oturtulmasıdır: "Amerikan ve İngiliz üsleri varsa niçin Sovyet üsleri de Kıbrıs topraklarına yerleşmesin?"

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan çekilmelidir!

Bütün yabancı kuvvetler, emperyalistlerin üsleri, dinleme tesisleri vb. Kıbrıs'tan atılmalıdır!

Kıbrıs halkının geleceğini, iki milliyetten Kıbrıs halkının kendisi belirlemelidir!

Hükümetin

Baş.ta.sa.1'de

[illegible] Tasarısı, kağıt üzerinde de olsa yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin bu taleplerine kesinlikle yer vermemektedir. Bu yasa, toprak ağalarının ve tarım kapitalistlerinin tarım emekçileri üzerindeki yoğun sömürü ve zulmünü yasallaştırmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Tarım İş Yasa Tasarısı, topraktaki feodal ilişkilere dokunmaması, tarım işçilerinin durumlarında değiştirici bir etken olmaması yönüyle tamamen ortaçağdan kalma sömürü ilişkilerini ayakta tutmaktadır. Tarım İş Yasa Tasarısı, tarım alanında çalışan emekçiyi, sanayi emekçisinden koparmakta, işçi sınıfının birliğini yasal ayrıcalıklarla kırmak istemektedir.

ÇIRAKLIK YASA TASARISI NE GETİRİYOR?

Çıraklık Yasa Tasa- [illegible] yaş sınırı olarak 18 yaşı kabul etmekte, çırakların taleplerini dikkate almamaktadır.

TARIM EMEKÇİLERİ, TARIM İŞ YASA TASARISINA BOYUN EĞMEYECEKLER

Tarım İş Yasa Tasarısına bakıldığında, işçilere tanınan herhangi bir hakkı içermediğini, mevcut yasaların tanıdığı hakkın, sanayi işçisinin sahip olduğu haklar yanında çok geri kaldığını görürüz. (Konuyla ilgili geniş yazı, daha önce gazetemizin 124. sayısında yayınlanmıştı) Fakat, tarım emekçileri, tarım işçisinin taleplerini dikkate almayan bugünkü Tarım İş Yasa Tasarısına karşı mücadele edecektir. İşçi sınıfı, tarım emekçileri için konulan ayrı çalışma koşullarına karşı çıkacak, tarım emekçilerinin mücadelesinin yanında olacaktır.

Ecevit

Baş.ta.sa.1'de

zandırmaya gittiğini' iddia ettiyse de gezdiği ülkelerden gelen haberler bütün görüşmelerde temel konunun yeni borçlar bulmak ve eskilerini ertelemek olduğunu doğruladı.

On günlük gezinin sonuçları değerlendirildiğinde Ecevit'in yine emperyalist ülkelerden hiçbir şey elde edemeden geri döndüğünü göstermektedir. Ufak tefek ticaret anlaşmalarının yanı sıra Ecevit'in büyük başarı olarak göstermek istediği tek mali anlaşma Norveç'in küçük miktarda bir borcu ertelemesiydi. Yeni krediler açmak için Norveç de dahil bütün ülkelerin IMF'nin 'yeşil ışığını" beklediklerini bir kez daha ortaya çıktı. Oysa Ecevit kuzeyin 'güler yüzlü' küçük emperyalist ülkelerinde dolaşırken Türkiye'de bulunan IMF heyeti hükümetin mali konulardaki uygulamalarını onaylamıyor ve kendi kaynaklarından açacağı üçüncü dilim krediyi vermeden ülkeden ayrılıyordu. Hem gezi sonuçları hem de IMF'nin son tutumu emperyalistlerin Türkiye ekonomisine hiçbir şekilde güvenmediklerini, borç vermeyi batak olarak gördüklerini ortaya çıktı.

Kuzey'in emperyalistlerinden borç almak, 'taze para' bulmak için yola çıkan Ecevit, İsveç'te Türkiye'yi yeniden büyük mali yükümlülükler ve emperyalistlerle yeni bağımlılıklar altına sokacak olan bir de atom santralı satın almak için ön anlaşma yaptı. İsveç'ten sonra Finlandiya'ya geçen Ecevit'e burada da atom santralı satın alması için teklif yapıldı. İsveç'te atom santralini Türkiye'ye satmak için harekete geçmiş olan büyük İsveç tekeli Asea-Atom firması yöneticileri eğer bu santrali Türkiye'ye satamazlarsa firmanın iflas tehlikesi ile karşı karşıya olduklarını da belirttiler. Bizzat İsveç tekelinin yöneticilerinin ağzından çıkan bu bakla Kuzey'in emperyalist ülkelerinin Türkiye'ye duydukları yakın ilginin Ecevit'in kara kaşından veya reformcu bir hükümetin varlığından kaynaklanmadığını da ortaya koydu.

Ecevit'in 'ekonomik buhrandan kurtulmak için öz güçlere ve kaynaklara dayanmak konusunda verdiği sözün ömrünün de yalnızca birkaç gün olduğu ortaya çıktı. Ancak Ecevit'in 'iç kaynaklara dayanmak' formülünden anlaşılması gereken de işçilerin, köylülerin, memurların ve tüm emekçilerin kemerleri sıkmasıdır. Emekçilerin kemerlerinde sıkacak delik kalmamasına rağmen hükümetin bu formülden bunu anladığı çok açıktır. Dördüncü Beş Yıllık Plan ve 1979 Bütçesi halkın hayat şartlarını daha da zorlaştırmayı ve bunun sonucu ortaya çıkan kaynak birikimini büyük burjuvazinin kullanımı için ayırmayı hedeflemiştir.

Ecevit'in Türkiye ekonomisinin yıllardır içinde bulunduğu buhranı çözmek için ortaya koyduğu siyasi program geçmiş iktidarların bu konudaki programlarından zerrece farklı değildir. Onun da bütün uygulamaları ülkenin emperyalistlere olan borçlarını ödemek için yeni borçlar almak, içerde işçileri, köylüleri tüm çalışanları daha fazla sömürmek, ekonominin dışa bağımlılığını sürdürmektir. Ama yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya dokunulmadıkça ülkenin ekonomik buhranı da son bulmayacaktır.

Coca-Cola

Baş.ta.sa.1'de

da bir hayli yol aldıklarını yazmışlardı.

Tarihin ne garip cilvesidir ki bugün aynı şeyi Çinli revizyonistler yapmaktadır. Fakat bir farkla ki, Amerikan tekelleri o zaman -ve şimdi de- Sovyetler Birliği'ne Pepsi-Cola satıyorlardı ve onun üretimini bizzat Sovyetler'de yapıyorlardı, bugün ise gene Amerikan tekelleri Çin'e Pepsi-Cola değil de Coca-Cola satıyorlar.

Bilindiği gibi Çin-ABD diplomatik ilişkilerinin kurulacağının açıklandığı geçtiğimiz hafta içinde yapılan başka bir açıklamada önümüzdeki günlerde Coca-Cola satışlarının Çin'de de başlayacağı belirtildi. Açıklamayı yapan Coca-Cola Şirketinin Başkanı Paul Austin, satışların ocak ayı içinde gerçekleşeceğini söyledi.

Buna göre bugün dağıtım tekeli bir Çin ulusal tekeline verilmektedir. 1979 yılı sonuna kadar şişelenmiş Coca-Cola Amerika'dan getirilecek ve Çin tekeli tarafından dağıtımı yapılacaktır. 1979 yılı sonunda ise Şanghay'da Coca-Cola üretimi için bir fabrika kurulacaktır.

Dün, doğru olarak, Sovyetler Birliği'nde Pepsi-Cola'nın satılmaya ve üretiminin yapılmaya başlanması üzerine Sovyet revizyonistlerini lanetleyenler, bugün Coca-Cola'nın Çin'e girmesi üzerine ne diyorlar?

Herkes bu soruya cevap verilmesini istiyor.

Faşizme karşı

Baş.ta.sa.1'de

kuyruğuna takmayı hedeflemektedirler. Böylece de CHP reformizminin egemen sınıfların isteği olan baskı tedbirlerini hayata geçirmesine yardım etmektedirler.

Revizyonistlerin ve reformistlerin hazırladığı ve göstermelik olmaktan öte gitmeyen böyle bir platformu savunmak ve onun içerisinde kalmak, reformizme ve faşist diktatörlüğe destek olmaktan, emekçi halk kitlelerinin anti-faşist mücadelesini pasifleştirmekten ve halk güçlerinin birliğinin daha çok bölünmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Revizyonist ve reformistlerle birlikte, demokrasi mücadelesi verilemez. Tersine demokrasi mücadelesinin revizyonist ve reformistleri de hedef alması gerekir.

Bunun yolu da bu platformu terk ederek proleter devrimcilerin ortaya koydukları demokratik ve anti-emperyalist platform içerisinde yer almaktan geçer. Bu platform temelinde her alanda eylem birliğinden geçer.

Emekçi halkın ve bütün halk güçlerinin talebi budur ve böyle bir birliğin gerçekleşmesi ve güçlenmesi anti-faşist demokratik mücadeleyi geliştirecek, faşist diktatörlüğün her alandaki saldırılarını engelleyecek, devrim yolunda güçlü adımlar atılacaktır.

Kendisine devrimci, demokrat, yurtsever diyen hiçbir kimse böyle bir göreve, anti-faşist birliğin gerçekleşmesine ve güçlendirilmesine sırt çeviremez, sırt çevirmemelidir.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE:

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2, ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: YILLIK 250 TL. 6 AYLIK 125 TL. YURT DIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1207 SİRKECİ-İSTANBUL *

● Bireysel terörizm esas mücadele biçimi seçilerek, faşist saldırılar durdurulamaz ve faşizm yokedilemez

● Bugünkü koşullarda devrimci eylemimizin esas muhtevasını kitleleri seferber etmek, onları örgütlemek oluşturmaktadır

● Faşizme karşı mücadele, tekelci sermayenin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini yıkma mücadelesinden koparılamaz

Faşizm ve faşist saldırılar bireysel terörizmle değil, kitlesel mücadeleyle yok edilebilir

Günümüzün çeşitli anarşist grupları, ekonomist ve küçük-burjuva dar dünya bakış açılarıyla yürütmeye çalıştıkları sözde "anti-faşist" mücadelelerle emperyalizmin, iç gerici sınıfların ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmıyorlar. Bu anarşist gruplar, ağaçlardan ormanı görememekten yollarını şaşırmışlardır. Birtakım, faşist sivil milislere ve faşist örgütlere karşı suikastlar ve sabotajlar düzenleyerek faşistleri ve faşist hareketleri geriletip yok edebileceklerini sanıyorlar. Faşizmin ve faşist saldırıların kaynağını, birtakım faşist kişilerden ibaret gören bu anarşistler, bugün Türkiye'de varlığını sürdüren ekonomik ve siyasi sistem içerisinde faşizmin ve faşist hareketlerin yok edilebileceğini farzederek hareket ediyorlar. Çünkü, bunlar, sınıf mücadelesi içerisinde halkın ve devrimcilerin önüne, faşistlerin niye çıktığını, faşist denilen kişilerin hangi sınıfların çıkarı doğrultusunda ve hangi düzeni korumak için halkın gelişen devrimci mücadelesini ezmeye, demokrasi ve demokratik güçleri tümüyle yok etmeye çalıştıklarını anlamamaktalar. Bu hun için de faşistlere karşı mücadelenin esasının, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına yönelmesi, demokrasi ve demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesinin gerekliliğini kavramıyorlar. Bunlar, aynı zamanda, faşist örgütlerin ve faşist milislerin saldırılarının amacının halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini ezmeye yöneldiğini, demokrasi için mücadeleyi durdurmaya çalıştığını da görememekteler.

Maceracı grupların 'anti-faşist' mücadelesine revizyonizm yol gösteriyor

Maceracı grupların, sözde 'anti-faşist' mücadelesine, "yol gösteren" her türden revizyonizmdir. Çünkü bunların da temel aldığı sözde "anti faşist mücadele platformunu" inşa eden, revizyonistlerdir. Modern revizyonistler, faşizme karşı mücadeleyi, faşist milislerin saldırganlıklarını düzenin sınırları içinde önlemek olarak ele alıyorlar. Yani bunlar, düzene yönelmeyen bir mücadele ile faşist saldırganlıkların yok edilebileceğini vaaz ediyorlar.

Emperyalizme bağımlı ekonomik ve siyasi yapıdan, uluslararası emperyalist burjuvaziden, komprador burjuvazi ve toprak ağalarından soyutlanan "sınıflarüstü" ve kime hizmet ettiği belirli olmayan faşizme karşı, sözde mücadele platformlarını inşa edenler, düzenin temellerine dokunmadan siyasi demokrasinin elde edilmesini amaçlamadan faşist milislerin ve bunların faşist saldırılarının "önlenebilmesinin"(!) faşist-feodal devlete dayanılarak yapılabileceğini iddia ediyorlar. Sabahtan akşama kadar, reformist CHP hükümetine, faşist devlete dayanarak faşistlerin yok edilmesinin söz de yolunu gösteriyorlar! Her biri usta bir polis hafiyesi pozunda, ellerinde mikroskopla, sözde faşist milis takip ediyor ve polise ihbar ediyorlar! Bu polisiye metodlarda da faşizmin kökünü kurutacaklar! İşte, modern revizyonizmin bu düşüncesine dört elle sarılan maceracı akımlar, düzene yönelen mücadeleyi esas almadan, faşist milislerin saldırılarını, gerici devletin gücüne de öil de, yine aynı ölçüde yanlış olarak, bir grup aydının bireysel terörist hareketine dayanarak sözde durdurabileceklerini sanıyorlar. Bunun için, halk kitlelerini seyirci bırakarak, faşist milislere karşı, tek tek suikastler düzenleyerek, faşizmin saldırganlığını engelleyebileceklerini düşünüyorlar. Sömürücü sınıfların egemenlikleri ve bugünkü ekonomik ve siyasi sistem, olduğu gibi ayakta kalacak ve bunlara yönelen bir hareket, bir mücadele olmayacak, dolayısıyla, siyasi demokrasinin elde edilmesi temellerinde faşizme karşı mücadele yürütülmeyecek, ama bütün bunlara rağmen, bir kaç faşiste karşı suikastler düzenlenerek faşizmin saldırıları önlenecek! Aklı başında birinin, bu düşünceyi doğru bulmasına imkan yoktur. Bu, çocukça bir davranıştır. Çünkü, kapitalizmin derinleşen krizi ile birlikte, halk kitlelerinin gelişen devrimci mücadelesi ile, egemen sınıflar, düzenlerinin istikrarını sağlayamamakla karşı karşıyalar. Devrimci halk mücadelesini durdurmak ve düzenin istikrarını sağlamak için egemen sınıflar her gün artan ölçülerde saldırılara başvurmaktan geri durmuyorlar. Bunun için sermaye, durmadan, faşist örgütler inşa ediyor ve bir yandan faşist propagandaya hız veriyor, diğer yandan kapitalizmin sefalete, işsizliğe ittiği insanları para ile satın alarak düzenin korunmasını kanlı bir şekilde sağlayacak faşist milisler haline getiriyorlar. Ve düzenin yeni faşist milislerini durmadan örgütlüyor ve halk kitlelerinin mücadelesinin karşısına çıkarıyorlar. Demek ki faşizmi yaratan ve besleyen tekelci sermaye ve onun hayasız egemenliğidir. Bu egemenliğe karşı mücadeleden koparılarak yürütülecek sözde bir anti-faşist mücadelenin hiçbir sonuca ulaşmayacağı ortadadır. Faşizme karşı mücadele, tekelci sermayenin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini yıkma mücadelesinden kesinlikle koparılamaz. Böyle bir mücadeleyi ise, ancak ve ancak emekçi kitleleri yürütebilir. Çünkü, üretim içinde bulunan ve devamlı emeği gasbedilen emekçilerin mücadelesi (esas olarak siyasi mücadelesi) bugünkü ekonomik ve siyasi yapıyı kökten sarsabilir ve bu mücadeleyle siyasi demokrasi elde edilebilir. Faşizm ve feodal kalıntıların yok edilmesiyle elde edilmesi mümkün olan siyasi demokrasi, gerici sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarının yıkılması ve halkın devrimci - demokratik iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir. Böylesine kitlesel mücadelenin temelleri üzerinde faşizme karşı mücadele edilmedikçe, ne faşizm geriletilebilir, ne saldırıları durdurulabilir ne de yok edilebilir. Kitlelerden kopuk ve gelişen kitlesel mücadelenin sonucu olarak doğmayan bireysel terörist mücadele yöntemleriyle, faşizme ve faşist milislere karşı mücadele edilemez. Oysa anarşist gruplar, faşizme karşı mücadelenin biçimini bu söylediklerimizden ibaret görüyorlar.

Anti-faşist mücadele bir düello değildir

Halk kitlelerini seyirci bırakacak şekilde, faşist sivil milislerle girişilen düellolarla, anarşistler, sözde faşistlerin gözünü korkutacaklarını sanıyorlar. Böylece, faşist saldırıları önleyebilecekler! Sanki faşist saldırının esas kaynağı, mali sermayenin ekonomik ve siyasi gücü değilmişçesine... Bunlar, burunlarının ucunu göremeyen basit siyasi miyoplardır. Anarşist gruplar, faşistlerin devrimcilere yönelttikleri saldırının biçimi ile faşist milislere karşı sözde saldırılar düzenliyorlar. Sınıfsal temeli ve amaçları ayrı olan saldırıları, aynı kefeye koymaktan çekinmiyorlar. Oysa, faşistlerin devrimcilere ve halk kitlelerine yönelttikleri saldırıların amacı bellidir ve bu amaca uygun olarak faşist saldırı metodlarına başvurmaktadırlar. Bu saldırılar, onların sınıf karakterlerine uygundur ve özel amaçlara hizmet etmektedir. Çünkü, faşizm ve faşistler, ilk önce halk kitlelerinin siyasi bilince erişmelerini önlemek için amansız çaba harcamaktadırlar. Faşizm, siyasi sınıf bilincine erişmemiş kitleleri kolayca egemenliği altına alabilir ve almaktadır. Proleter devrimciler ve devrimciler, faşizme karşı kitleleri seferber etmek ve faşizmin ne olduğunu kitlelere anlatmak çabası içindeler. Emekçi kitleleri, demokrasi platformunda faşizme karşı seferber etmeye çalışan proleter devrimcilerin ve devrimcilerin kitlelerle kaynaşması ve kitlelere önderlik etmesi, faşizmin ve sermayenin en korktuğu şeydir. Bunun için, tüm amaçlarını proleter devrimcileri ve devrimcileri yok etmeye yöneltmişlerdir. Sözümona bu sayede, kitlelerin siyasi uyanışını önleyecekler. Faşistler, bir yandan, sınıf bilincine varmamış kitleleri terörle sindirmeye çalışıyorlar, diğer yandan, kitleleri siyasal bilince eriştirecek olan proleter devrimcileri ve devrimcileri tek tek ya da gruplar halinde yok etmeye çalışıyorlar. Suikastler, sabotajlar düzenliyorlar. Çünkü, faşizme karşı kitlelerin siyasal bilince erişmesini önlemenin ve geciktirmenin yolu, proleter devrimcileri, devrimcileri, komünist ve demokratik örgütleri yok etmekten geçer. İşte faşizmin ve sermayenin bu amacını ortaya çıkarmak için, devrimciler bir yandan faşist saldırılara karşı her türlü tedbiri alırlar, diğer yandan kitlelerle kaynaşmayı ve kitleleri seferber etmeyi baş görev edinirler. Böylesine bir çabadır ki, ancak faşizmin amacını boşa çıkarabilir ve çıkarmıştır. Çünkü, sermaye ve faşizm, kendilerini yok edecek gücün, siyasal bilince ulaşmış kitleler olduğunu biliyor. Bu gücün oluşmasını önlemek için ellerinden gelen her çareye başvuruyor. Kitlelerin, kendiliğinden, faşizme karşı bilinçlenip örgütlenemeyeceği düşünülürse, faşizmin devrimcilere ve devrimci örgütlere karşı saldırılarının mahiyeti iyice anlaşılır.

Bunun için, faşizmin devrimcilere ve devrimci örgütlere karşı imha metodlarını, devrimciler, faşistlere karşı benimseyemezler. Ama bu söylediklerimiz, gereken zamanda ve ortamda ve de devrimci mücadelenin gelişmesini etkileyecek şekilde, en azılı faşistlerin ve işkencecilerin suikastler ve bireysel terör yöntemleriyle yok edilemeyeceği anlamına gelmez. Bizim üzerinde ısrarla durduğumuz konu, sermayenin egemenliğinin faşizmin ve faşist saldırıların yok edilmesinin esas biçiminin kitlesel mücadele olduğudur. Bireysel terörizm esas mücadele biçimi olarak seçilerek, faşist saldırılar durdurulamaz ve faşizm yok edilemez. Kitlesel mücadelelerin ve kitlelerin şiddetinin dışında, "bir devrimciye karşı üç faşist öldürülmesi" sloganı, bugünkü anarşistlerin kof bir blöfüdür. Bu slogana uygun olarak kitlelerden kopuk birtakım girişimler, kısa sürede bastırılmaya mahkum ve faşist saldırganların yüzlerini örtmeye yarayan, onların masum pozlar takınmalarını kolaylaştıran faşizmi tekelci burjuvaziden soyutlayan gözboyayıcı eylemlerdir. Faşist saldırılar, esas olarak kitlelerin örgütlü güçleri ve eylemleriyle durdurulabilir ve onlara gereken cevap verilebilir.

Sermayeye ve faşizme karşı kitlelerin her direnişi ve eylemi, faşist milislerin saldırılarına karşı en büyük cevabı teşkil eder ve sermaye ve faşizme en büyük darbeyi vurur.

Bunun için, dünyanın her yerinde Marksist-Leninistler, faşizme karşı, kitlelerin örgütlü devrimci mücadelesini çıkarırlar ve bunun oluşması için çaba harcarlar. Faşist saldırılara karşı en etkili araç ve temel görev, kitleleri seferber etmektir. Kitlelerin örgütlü şiddeti ile faşist saldırıları püskürtmek, ve demokratik hak ve özgürlükleri elde etmek, var olanları korumak, Marksist-Leninistlerin ve devrimci halk güçlerinin en önemli görevini teşkil etmektedir.

HALKIN KURTULUŞU olarak başından beri karşı çıktığımız kitlelere dayanmayan, kitlelerin şiddetini içermeyen, kitleleri seyirci olarak tutan bir grup aydının bireysel terör eylemleriyle faşist milislerin saldırılarının durdurulabileceği anlayışı ve pratiğidir. (*)

Bugün ülkemizde halihazırda mevcut kitlesel mücadelenin seviyesi, devrimci durumun doğmamış olması dolayısıyla, siyasi mücadelenin silahlı mücadele aşamasına girmemiş olması dolayısıyla, mali sermayenin, yarı-feodal toprak ağalığının ekonomik ve siyasi egemenliğine, faşizm başta olmak üzere her türlü geriliğe karşı stratejik saldırı dönemine girmemiş durumdayız. Başka bir deyişle, bugün faşizmi kitlesel saldırılarla yok edebilecek aşamada değiliz. Bu dönemde, devrimci eylemimizin esas muhtevasını kitleleri seferber etmek, onları örgütlemek teşkil etmektedir. Yani güç toplama bugün esastır. Dolayısıyla, sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı, halihazırda savunma durumundayız. Bugün kitleleri faşizme karşı seferber etmek, çeşitli kitlesel direnişlerle faşist saldırılar karşısında durmak, devrimci görevin esaslarını belirliyor. Demokrasi mücadelesinin esasları üzerinde kitleleri, faşizmin ve sermayenin saldırıları karşısında örgütlemek ve harekete geçirmek ve yok edebilecek aşamaya doğru ilerlemek temel görevlerimizi teşkil etmektedir. Tüm gücümüzü ve çalışmalarımızı, kitlelerin mücadelesinin faşizmi saldırılarla yok edebilecek aşamaya getirmeye yöneltmeliyiz.

Bugünkü kitlesel mücadelelerin seviyesi ve kitlelerin bilinci gereği miting, gösteri yürüyüşleri, toprak işgalleri, grev, boykot vs. biçimindeki barışçıl mücadeleler, halihazırda esas durumdadır. Bunun için kitleleri, bu mücadeleler içinde eğitir, örgütler, önderlik etmeye çalışır ve en önemlisi, bu mücadelelerin bir üst biçime ulaşması için çalışırız. Kitlelerin mücadelesinin daha üst mücadele biçimlerini içerdiği ve faşist saldırılara karşı silahlı direnişlerin başladığı yerlerde, bu mücadeleleri daha bilinçli ve örgütlü hale getirerek, savunma durumundan saldırı durumuna geçirmek için çaba harcarız. Böylesine bir siyasi mücadele temel alınarak, bugünkü şartlarda faşist saldırılara en etkin bir şekilde karşı durabiliriz.

Faşist saldırılara karşı kitlelerin seferber edilmesinin önündeki engeller, kitlelerin Marksist-Leninist bir siyasi önderlik etrafında toplanıp mücadele etmesini önlemeye çalışan reformist, revizyonist, anarşist, faşist, gerici siyasi hareketlerdir. Kitlelerin seferber edilmesinin önünde engel durumundaki her türlü burjuva akımına karşı mücadele başarılmadan, faşizme karşı mücadele başarılamaz.

Anarşist serüvenciler, faşizme karşı kitleleri seferber etmek diye bir sorun tanımıyorlar. Kitlelerden kopuk bir şekilde faşist milislerle düelloyu anti-faşist mücadele zannediyorlar.

Kitleleri seferber etmek esas görevimizdir

Proleter devrimciler, maceracı eylemleri bahane ederek faşizme karşı doğru bir eylem çizgisi izleyen siyasetlerin hareketlerini ve kitlelerin mücadelesini durdurabilmek için demagoji ve gözdağına başvuran faşistlerin, her türden modern revizyonistlerin ve reformistlerin yaygaralarını durdurmak için esas olarak kitlelerin mücadelelerini geliştirmek, zorundadırlar. Bunun için bir yandan demokrasi mücadelesini yükseltmek, hayat pahalılığına karşı, kapitalizmin krizinin gerici sınıfların omuzuna bindirilmesi için kitleleri seferber etmek esas görevimizdir. Kitlelerin günlük somut çıkarlarından hareket edilmedikçe soyut sloganlarla kitleler faşizm ve sermayenin saldırısına karşı seferber edilemez. Bugün kapitalizmin derinleşen kriziyle birlikte kitleleri harekete geçirmenin birçok önemli araçları mevcuttur. Ama ne var ki özellikle işçi sınıfının sendikal hareketi reformist, revizyonist ve faşist grupların hakimiyeti altındadır. Bu gerici hareketler kapitalizmin derinleşen krizi ile birlikte sermayenin ve faşizmin artan saldırısı karşısında işçi sınıfını bölmekte ve güçten düşürmektedirler. Böylesine bir çaba sonucunda başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm kitleler faşizme karşı seferber edilememektedir. Bu yüzden başta işçi sınıfının sendikal örgütleri olmak üzere tüm kitle örgütlerinden gerici unsurları temizlemek önemli görevlerden birini teşkil ediyor. İşte bunun için özellikle devrimin önder gücü işçi sınıfını kazanabilmek için sendika ağalarına karşı mücadele ile faşizme karşı mücadele sıkı bir şekilde birleştirilmelidir. Bu söylediklerimiz yoksul köylülüğün mücadelesi için de geçerlidir.

Kitleleri faşizme karşı harekete geçirmek diye bir meselesi olmayan ve faşist saldırıları kitlesel direnişlerle püskürtmeye çalışmayan anarşistlerin kapitalizmin artan krizini egemen sınıfların sırtına bindirmek, kitlelerin ekonomik ve demokratik haklarını savunmak

Dev.sa.7.sü.1'de

Kırsal alanlarda köylülük toprak ve özgürlük mücadelesine atılırken, küçük burjuva bireysel teröristleri sağda-solda bomba patlatarak burjuvazi ile "düello" ediyor.

Anarşistlerin, zamlara karşı, işsizliğe karşı mücadele etmek diye bir meseleleri yoktur.

İşçi sınıfı daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için mücadele ederken, bireysel teröristlerin böyle bir mücadeleden haberleri bile yoktur.

"Terörizm ters yüz edilmiş ekonomizmdir"

"Ekonomistlerle teröristler sadece kendiliğinden gelmeliğin ayrı ayrı kutupları önünde eğilmektedirler; Ekonomistler 'salt işçi hareketi' önünde boyun eğmekte, teröristler ise devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini birbirini tamamlayan bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkesinin kendiliğinden gelmeliği önünde boyun eğmektedirler. İnançlarını yitirmiş olanların, ya da bunun mümkün olduğuna hiçbir zaman inanmamış olanların öfkeleri ve devrimci enerjileri için terör dışında bir çıkış yolu bulmaları gerçekten zordur."

(...)

"Terörizm, tersyüz edilmiş ekonomizmdir."

"Sosyalist Devrimciler, terörü tercih etmelerinin, kendi sınıf mücadelesini yürüten devrimci sınıfın partisi olmaya bile çaba göstermeden başından beri işçi sınıfı hareketinden uzak durmaları ve hâlâ da uzak durmaya devam etmeleri gerçeği ile sıkı sıkıya bağlı olduğunu çocuksu bir eda ile anlamıyorlar."